Annus XIV – Vol. XIV 15 Decembris 1922 Num. 17

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta PII PP. XI: Sacrum Consistorium, p. 609; Motu Proprio, p. 623; Epistola Apostolica, p. 627; Litterae Apostolicae, p. 635; Epistolae, p. 636.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis:* I. Lublinen.-Podlachien., p. 642. II. Provisio Ecclesiarum, p. 643. - *S. C. de Religiosis:* Decretum de Sodalitatibus iuris dioecesani, p. 644. - *S. C. de Propaganda Fide:* I. Decretum, p. 646. II. Monita de P. O. a Fidei Propagatione, p. 647. III. Nominationes, p. 649. - *S. C. Rituum:* I. Romana, p. 650; II. Dubia, p. 651.

Acta Tribunalium: *S. Romana Rota:* I. Vicentina. Societatis, p. 652. II. Parisien. Citatio edictalis, p. 659.

Acta Officiorum: *Pontificia Commissio ad Codicis canones authentice interpretandos:* Dubia, p. 661.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti: Congregazioni varie. - Segreteria di Stato: Nomine, onorificenze. - Maggiordomato: Nomine. - Necrologio, pp. 664-672.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MCMXXII

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.

Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.

Pro Italia, Lib. 12. — Extra Italiam, *Frs.* 15.

Unius fasciculi, Lib. 2 —

« Bis fere in mense (Commentarium) prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XIV, n. 17 - 15 Decembris 1922)

ACTA PII PP. XI

SACRUM CONSISTORIUM

I

(*die 11 dec. 1922*)

PAG.

I. Camerariatus Sacri Collegii 609
II. Allocutio SS. D. N. Pii PP. XI. - Creatio et publicatio S. R. E. Cardinalium . . 609
III. Provisio Ecclesiarum 614

II

(*die 14 dec. 1922*)

I. Traditio rubri galeri Emis Cardinalibus . 621
II. Provisio Ecclesiarum 621
III. Tituli Emis PP. Cardinalibus assignati . 622
IV. Postulatio Sacri Pallii 622

MOTU PROPRIO

Ad musicae sacrae. - De Urbana musicae sacrae altiore Schola Pontificia constabilienda. - *22 novembris 1922*. 623

EPISTOLA APOSTOLICA

Meditantibus Nobis. - Ad R. P. Wlodimirum Ledóchowski, praepositum generalem Societatis Iesu, tertio saeculo exeunte ab Ignatio Loyoleo et Francisco Xaverio in sanctorum numerum adscriptis. - *3 decembris 1922*. 627

LITTERAE APOSTOLICAE

Late iam. - Erigitur Apostolica Delegatio in in Sinis. - *9 augusti 1922* 635

EPISTOLAE

I. *Cum annos*. - Ad R. P. D. Andream Caron, archiepiscopum tit. Chalcedonensem, quinquagesimum sacerdotii sui natalem celebraturum. - *25 iulii 1922* 636
II. *Quae annuum*. - Ad Emos Patres Adolfum card. Bertram, episcopum Vratislaviensem, Michaëlem card. De Faulhaber, archiepiscopum Monacensem et Frisingensem, Carolum Iosephum card. Schulte, archiepiscopum Coloniensem, et ad RR. PP. DD. Germaniae Archiepiscopos atque Episcopos: obsequiosis litteris respondet ex annuo conventu ad S. Bonifacii datis. - *18 septembris 1922* 636
III. *La devozione*. - Ad R. P. Philippum Rinaldi, Piae Societatis Salesianae rectorem, eumdemque praesidem primi Conventus nationis Italicae ad Sanii Cordis Iesu cultum provehendum. - *10 octobris 1922* 637
IV. *Pastorum Princeps*. - Ad R. P. Eliam Magennis, priorem generalem Carmelitarum antiquae Observantiae: de coetu Tertii Ordinis Carmelitarum in urbe Sancti Sebastiani Fluminis Ianuarii habendo. - *28 octobris 1922* 639
V. *Laetum sane*. - Ad R. P. D. Iosephum Schrembs, episcopum Clevelandensem: septuagesimo quinto exeunte anno ex quo dioecesis eadem condita est. - *30 octobris 1922* 641

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PAG.

I. *Lublinensis-Podlachiensis*. - Decretum de mutationis finium dioecesium. - *30 octobris 1922* 642
II. Provisio Ecclesiarum 643

S. CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

Decretum circa Congregationes religiosas aut Pias Societates iuris dioecesani. - *30 novembris 1922*. 644

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. *Decretum*. - Immutatur denominatio nonnullarum Oceaniae missionum. - *14 novembris 1922* 646
II. Monita de Pontificio Opere a Fidei propagatione. - *22 novembris 1922* 647
III. Nominationes 649

S. CONGREGATIO RITUUM

I. *Romana*. - Declaratio de Missa votiva pro fidei propagatione. - *17 novembris 1922* 650
II. Dubia circa Praefationes dicendas in Missis cum commemorationibus. - *17 nov. 1922* 651

ACTA TRIBUNALIUM

S. ROMANA ROTA

I. *Vicentina*. - Societatis. Quaestionum incidentalium de appellatione et competentia. - *18 martii 1922* 652
II. Citatio edictalis: *Parisien*. - Nullitatis matrimonii (Edwards-De Roche). - *24 novembris 1922* 659

ACTA OFFICIORUM

PONTIFICIA COMMISSIO AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

Dubia soluta in plenario coetu diei 12 novembris 1922 661

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti: *Congregazioni varie* 664
II. Segreteria di Stato: *Nomine, onorificenze* 665
III. Maggiordomato di Sua Santità: *Nomine* 669
IV. Necrologio 672

Annus XIV - Vol. XIV 15 Decembris 1922 Num. 17

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

SACRUM CONSISTORIUM

I

Die 11 decembris 1922, in Palatio Apostolico Vaticano, habitum est *Consistorium secretum*, cuius acta ex ordine referuntur:

I. - CAMERARIATUS SACRI COLLEGII

Raphael Cardinalis Merry del Val perulam Sacri S. R. E. Cardinalium Collegii detulit ac reddidit SSmo Dño Nostro Pio PP. XI, qui eam tradidit Gulielmo Cardinali Van Rossum pro hoc anno ipsius S. R. E. Cardinalium Collegii Camerario.

II. - ALLOCUTIO SS. D. N. PII PP. XI
CREATIO ET PUBLICATIO S. R. E. CARDINALIUM

VENERABILES FRATRES

Vehementer gratum est, quod, postquam, inscrutabili Dei consilio, per vestra suffragia in hac Apostolica Sede constituti sumus, vos demum hodierno die coram congregatos intueri atque affari Nobis licet. Atque ante omnia volumus personet in hoc consessu desideratissimi decessoris Nostri Benedicti XV praeconium, qui quidem difficillimo, si quod aliud, tempore Ecclesiam ita gubernavit, ut non modo bonorum sibi plausum, sed adversariorum quoque ad-

mirationem conciliaret. Etenim cum homines inter se odiis flagrarent, ipse, suadere pacem perseverans, caritatis suae beneficiis orbem terrarum replevit. Cuius profecto memoria in benedictione erit, eamque Nos pie sancteque conservabimus, reputantes praesertim quantum ille magnis in rebus fidei Nostrae tribueret. Gravissimum Nos quidem suscepimus onus cum in eius locum successimus ; verum, in multis, quas hoc haud longo spatio experti sumus, molestiis ac difficultatibus, vestra primum et pietas et navitas et prudentia, tum Episcoporum ceterique cleri et christiani populi erga Nos observantia et fides, pluribus egregiisque testata significationibus, mirifico sane solacio Nos affecerunt. Haec ipsa vero ad Nos recreandos etiam posthac praesto Nobis fore confidimus; nam ex hoc Apostolicae dignitatis fastigio universitatem generis humani circumspicientes, ubique cernimus veteres dolorum permanere causas, et eas novis malis cumulatas novisque periculis.

Atque ut hoc in genere graviora attingamus, valde animum Nostrum etiamnunc sollicitant res Palaestinenses, illius terrae, inquimus, quam, fidei nostrae tamquam natale solum, divinus hominum Redemptor suo et sudore multo excoluit et sanguine consecravit. Testes autem vosmet ipsi estis, Venerabiles Fratres, quantum in tuendis Terrae Sanctae rationibus decessor Noster elaboraverit, cuius studiosae sollicitudinis praeclarum exstat monumentum oratio illa, quam, die XIII mensis Iunii anno superiore, in Consistorio habuit. Iamvero cum Nationum Societas proxime, ut audimus, in sollemni conventu de Palaestinae rebus denuo actura sit, decessoris Nostri cum expostulationem tum propositum Nostra facimus, « ut, cum maturitas Palaestinae ordinandae venerit, Ecclesiae catholicae christianisque universis sua ibi salva et incolumia iura sint ». Quin etiam hoc addimus, velle Nos, pro conscientia apostolici officii, Ecclesiae catholicae ibidem iura – quando ceterorum rationibus tam manifesto praestant – sarta tectaque esse non solum prae hebraeis

atque infidelibus, sed etiam prae acatholicis sectis, cuiusvis illae gentis nationisque sint.

Magnopere etiam anxios Nos habent alii Orientales populi, quorum condicio, maximis motibus recenter perturbata, incendiis, caedibus vastationibusque ingravescit usque adeo, ut tam egenis ac paene desperatis rebus nemo satis mederi posse videatur. Tantam ut levaremus miseriarum molem, omnia equidem, quae in Nostra potestate essent, studiosissime experti sumus, praetereaque Nostrum in Rumenia Apostolicum Nuntium misimus Constantinopolim, qui novis Orientalium calamitatibus, quam uberrime posset, opitularetur. Utinam omnia ad iustitiae et caritatis legem ibi quam primum componantur, et regiones illae pace ac tranquillitate ordinis aliquando potiantur redeantque ad illam temporum felicitatem, cum et opum abundantia et clarissimorum hominum sanctitate sapientiaque florebant : quod, ceteroqui, haud plene impetraverint, nisi ad Ecclesiae Matris gremium, unde in eos tam late fructuosus communionis atque humanitatis vigor manavit, sese receperint.

At non minore angimur cura si ad Russiarum regiones oculos convertimus, ubi non solum religiosa civilisque libertas cohibetur, sed etiam miserrimae multitudines contagione atque inedia adhuc intereunt, in iisque potissimum qui innocentiores sunt aut imbecilliores, ut pueri, ut feminae, ut senes. Quodsi nemo, qui humanitatem non exuerit, tam tristia videndo non doleat, profecto communis populorum Parens penitus debuit commoveri. Nos igitur omnia illa incepta misericordiae plena, quae proximus decessor Nobis persequenda quasi testamento reliquerat, continuavimus, atque adeo, quantum licuit, amplificavimus, quemadmodum auctae necessitates postulabant. Cum vero tam immensae rei facultates non sufficerent Nostrae, catholicos, atque etiam ceteros omnes, semel iterumque appellavimus, et quidem tam felici exitu, ut eorum liberalitas Nobis adhuc fecerit continenter largiundi potestatem. Nostis autem aliquot egregios viros,

missu Nostro, interminatas illas peragrare regiones, ut egenis victum, vestitum, medicamenta suppeditent – idque nullo personarum discrimine et sola dumtaxat necessitatis ratione habita –, memores tamen officiorum, quae *domesticis fidei*, ut Paulus docet, debentur.

Huiusmodi caritatis exercendae rationem profecto, Venerabiles Fratres, veteri more institutoque Romanae Ecclesiae secuti sumus, quam quidem Ecclesiam Ignatius Martyr, in hanc quoque sententiam. *Praesidem caritatis* verissime praedicare potuit ; et hanc ipsam laudem sonat Dionysii Corinthiorum Episcopi ad Soterem Pontificem epistula, admirationis plena gratique animi erga Ecclesiam Romanam, propter beneficia gregi suo, maximeque Confessoribus fidei, in summis angustiis amantissime collata. Hic enimvero, de quo loquimur, caritatis principatus principatum consequitur dignitatis et gubernationis ; idemque exsistit in Pontifice Romano ex conscientia ipsa paternitatis universalis, quae, cum a Deo manat, *ex quo omnis paternitas in caelis, et in terra nominatur*, tum a Iesu Christo Pontifici conlata est in Petro iis verbis : *Pasce agnos meos, pasce oves meas;* quae verba ad omnes pertinent, qui vel in grege iam sunt vel ad ipsum destinantur donec *fiat unum ovile et unus Pastor.*

Iamvero, quemadmodum egentioribus filiis opem pro facultate attulimus, sic omnibus conciliare summa contentione studuimus pacis munera ; pacis, inquimus, illius, quae, a decessore Nostro tam ardenter expetita, nondum humano generi illuxit. Quare rerum publicarum legatos, qui Genuam convenerant, rogavimus, attente considerarent, quam magno in discrimine populi omnes versarentur et quae essent tantis remedia adhibenda malis ; christifideles interim hortabamur ut a Principe pacis Christo felicem eius conventus exitum Nobiscum implorarent. Quoniam vero delecti a civitatibus viri ad oeconomicam Europae condicionem ordinandam, quae his postremis mensibus multo est facta deterior, propediem Bruxellas congressuri videntur, eadem Nos invitamenta hor-

tationesque renovamus. Ceterum huiusmodi conventus publici, quorum iam dudum alter alterum excipit, non est dubitandum quin nullo propemodum fructu habeantur, atque adeo communem populorum exspectationem periculose decipiant, nisi rerum publicarum rectores inducant aliquando animum iustitiae postulata cum caritatis rationibus componere : quod ipsum, demum, est victoribus aeque ac victis profuturum.

Hoc autem Ecclesiae et Romani Pontificis ministerium caritatis atque pacis confidimus fore, Venerabiles Fratres, ut consortioni hominum pacandae ac restituendae plurimum conducat. Atque talis exsistat opera Nostra cupimus, qualem catholico orbi navarunt duo proximi decessores Nostri ; quorum alter instaurare omnia in Christo contendit, alter christianam suadere hominibus pacem non cessavit. Quae igitur fuerunt utrique in Pontificatu proposita, ea Nos in unum sic contracta volumus, ut Nostrum tamquam signum hoc sit : *pax Christi in regno Christi*. Sed hac ipsa de re uberius in Encyclicis Litteris, quas ad universos sacrorum Antistites propediem, quasi sollemnes Natalis Domini et ineuntis anni strenas, daturi sumus.

Restat, ut, amplissimum Ordinem vestrum supplentes, sacrae honorem Purpurae lectissimis viris octo decernamus, qui, animi ingeniique laudibus praestantes, vel in dioecesium gubernatione vel in legationibus vel in officiis Romanae Curiae admodum se Nobis probavere. Hi sunt :

Achilles Locatelli, Archiepiscopus tit. Thessalonicensis, Noster in Lusitania Nuntius Apostolicus.

Ioannes Bonzano, Archiepiscopus tit. Melitenensis, Noster in Foederatis Americae Civitatibus Delegatus.

Henricus Reig y Casanova, Archiepiscopus Valentinus ad primatialem Sedem Toletanam electus.

Alexius Charost, Archiepiscopus Rhedonensis.

Eugenius Tosi, Archiepiscopus Mediolanensis.

Arcturus Stanislaus Touchet, Episcopus Aurelianensis.

Iosephus Mori, a Secretis Sacrae Congregationis Concilii.

Franciscus Ehrle, sacerdos e Societate Iesu.

Quid vobis videtur?

Itaque auctoritate omnipotentis Dei, sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, et Nostra, creamus et publicamus S. R. E. Cardinales

EX ORDINE PRESBYTERORUM

Achillem Locatelli.

Ioannem Bonzano.

Henricum Reig y Casanova.

Alexium Charost.

Eugenium Tosi.

Arcturum Stanislaum Touchet.

EX ORDINE DIACONORUM

Iosephum Mori.

Franciscum Ehrle.

Cum dispensationibus, derogationibus et clausulis necessariis et opportunis. In nomine Patris ✠ et Filii ✠ et Spiritus ✠ Sancti. Amen.

III. - PROVISIO ECCLESIARUM

Tum Beatissimus Pater his, quae sequuntur, Ecclesiis proprios Pastores assignavit, nimirum:

Metropolitanae Ecclesiae Perusinae praefecit R. D. Ioannem Baptistam Rosa, Praelatum Domesticum, Sacrae Congregationis Consistorialis Substitutum.

Cathedrali Ecclesiae Pineroliensi, R. P. D. Angelum Bartolomasi, hactenus Episcopum Tergestinum et Iustinopolitanum.

Cathedrali Ecclesiae Whelingensi, R. P. D. Ioannem Swint, hactenus Episcopum titularem Surensem.

Titulari episcopali Ecclesiae Aureliopolitanae, R. D. Ioannem de Oliveira Mattos Ferreira, Vicarium generalem dioecesis Aegitaniensis, quem constituit Auxiliarem R. P. D. Iosephi Alves Mattoso, Episcopi Aegitaniensis.

Cathedrali Ecclesiae Gaspesiensi, R. D. Franciscum Xaverium Ross, Protonotarium Apostolicum ad instar participantium.

Cathedrali Ecclesiae Andriensi, R. D. Alexandrum Macchi, Sanctitatis Suae cubicularium secretum supra numerum.

Cathedrali Ecclesiae Ferentinensi, R. D. Alexandrum Fontana, e clero Urbano.

Cathedrali Ecclesiae Sarsinatensi, R. D. Antonium Scarante, Seminarii Perusini Rectorem.

Cathedralibus Ecclesiis Ampuriensi et Templensi invicem perpetuo unitis, R. D. Albinum Morera, parochum loci « Caresana » dioecesis Vercellensis.

Cathedrali nuper erectae Ecclesiae Huejntlensi in Mexico, R. D. Iosephum Manriquez et Zárate.

Cathedrali nuper erectae Ecclesiae Papantlensi in Mexico, R. D. Nicolaum Corona.

Insuper SSmus Dominus Noster alios per Apostolicas sub plumbo Litteras a Decessore Suo Benedicto fel. rec. XV iam renunciatos sacrorum Antistites publicavit, scilicet:

ARCHIEPISCOPOS:

Scodrensem, Lazarum Miedia, iam Episcopum Scopiensem.

Marcianopolitanum, Ioannem Bapt. de Guébriant, iam Episcopum tit. Euraeensem.

Nicomediensem, Carolum Cremonesi.

Olindensem et Recifensem, Michaëlem de Lima Valverde, iam Episcopum S. Mariae.

Verissensem, Helvetium Gomez de Oliveira, iam Episcopum S. Ludovici de Maragnano.

Attaliensem, Patricium O' Donnell, iam Episcopum Rapotensem.

EPISCOPOS:

Ovetensem, Ioannem Baptistam Luis Perez, iam Episcopum tit. Dorylensem.

Conchensem, Crucem Laplana et Laguna.

Dorylensem, Michaëlem De Jorio, iam Episcopum Castri Maris.

Superiorensem, Iosephum Pinten.

Vallitanum, Lucianum Leonem Lacroix, iam Episcopum Tarantasiensem.

Dionysiopolitanum, Albertum Le Nordez, iam Episcopum Divionensem.

Papianensem, Hyginum Nuti.

Tegeensem, Augustinum Blessing.

Lambasitanum, Ioannem Mariam Blois.

Sebenicensem, Hieronymum Mariam Mileta.

Arindelensem, Raphaëlem Canale Oberti.

Magni Varadinensem, Valerium Traianum Frentiu, iam Episcopum Lugosiensem.

Lugosiensem, Alexandrum Nicolescu.

Deinde vero sacrorum Antistites quorum sequuntur nomina a Se per Apostolicas pariter sub plumbo Litteras renunciatos, publicavit nimirum:

ARCHIEPISCOPOS:

Mediolanensem, Eugenium Card. Tosi, iam Episcopum Andriensem.

Dramensem, Gulielmum Piani.

Germiensem, Michaëlem Sheehan.

Berytensem, Antonium Augustum de Assis, iam Episcopum tit. Diocletianopolitanum.

Glasguensem, Donaldum Mackintosh.

Cabasitanum, Iosephum Othonem Nuñez et Zarate, iam Episcopum Zamorensem in America Sept.

Caesariensem, Vincentium Pulisic, iam Archiepiscopum Iadrensem

Pariensem, Aloisium De Mena.

Vrhbosnensem, Ioannem Saric, iam Episcopum tit. Caesaropolitanum.

Adanensem, Hermenegildum Pellegrinetti.

Ottaviensem, Iosephum Medardum Emard, iam Episcopum Campivallensem.

Cassiopensem, Primum Bianchi, iam Archiepiscopum Dyrrachiensem.

Ptolemaidensem, Caesarem Orsenigo.

Cabasitanum, Honoratum Halle, iam Episcopum tit. Pergamensem.

Cyzicensem, Iosephum Morabito, iam Episcopum Miletensem.

Chersonensem, Ioannem Bedam Cardinale, iam Archiepiscopum Perusinum.

Gangrensem, Hadrianum Smets.

Theodosiensem, Celsum Costantini, iam Episcopum tit. Hieropolitanum.

Chalcidensem, Ioannem Bapt. Fallize. iam Episcopum tit. Elusanum.

Soltaniensem. Albertum Bitter, iam Episcopum tit. Dolichensem.

Thebarum, Angelum Rotta.

Myrensem, Antoninum Zecchini.

Sancti Ludovici de Maragnano, Octavium Pereira de Albuquerque, iam Episcopum Piahunensem.

Mariannensem, Helvetium Gomez de Oliveira, iam Archiepiscopum tit. Verissensem.

Euchaitensem, Iordanum Gijlswijk.

EPISCOPOS:

Siuniensem, Franciscum Mariam Gonzalez.

Eeniensem, Augustinum Giustiniani.

Isiondensem, Emmanuelem Anatolium Chaptal.

Antipyrgensem, Hermenegildum Ricci.

Surensem, Ioannem Swint.

Sancti Augustini, Patricium Barry.

Camagueyensem, Henricum Perez Serantes.

Centumfocensem, Valentinum Zubizarreta et Unamunsaga, iam Episcopum Camagueyensem.

Sancti Ludovici Potosiensis, Michaëlem Mariam De La Mora, iam Episcopum de Zacatecas.

Rosensem, Iacobum Moris.

Privernensem, Setinum et Terracinensem, Salvatorem Baccarini.

Hebronensem, Iordanum Corsini.

Trevirensem, Rodulfum Bornewasser, iam Episcopum tit. Bitanum.

Myriophytensem, Arnoldum Verstraelen.

Squillacensem, Antonium Melomo.

Sacramentensem, Patricium Keane, iam Episcopum tit. Samaritanum.

Scillitanum, Beniaminum Iosephum Keiley, iam Episcopum Savannensem.

Iabrudensem, Henricum Friteau.

Tiberiopolitanum, Adalberum Fleischen.

Rubensem et Bituntinum, Placidum Ferniani.

Legionensem, Iulianum Mariam Leventoux.

Paralitanum, Henricum Ioannem Smit.

Zamorensem, Emmanuelem Fulcheri et Pietrasanta, iam Episcopum Cuernavacensem.

Campecorensem, Franciscum Gonzalez.

Cuernavacensem, Franciscum Uranga et Saenz, iam Episcopum tit. Tlousinum.

Castri Maris seu Stabiensem, Hubertum Fiodo, iam Episcopum Bovinensem.

Maxulensem, Leonem Classe.

Mustitanum, Iulianum Gorju.

Resainensem, Vincentium Huarte.

Orcistiensem, Angelum Gouin.

Gravinensem et Montis Pelusii, Ioannem Sanna, iam Episcopum Ampuriensem et Templensem.

Tlousinum, Danielem Rivero.

Augustodunensem, Hyacinthum Chassagnan, iam Episcopum tit. Modrorum.

Casertanum, Natalem Gabrielem Moriondo, iam Episcopum tit. Cidyessensem.

Abydensem, Stephanum Faugier.

Siouxormensem, Bernardum Mahoney.

Leptimagnensem, Monaldutium Leopardi.

Sancti Severi, Orontium Lucianum Durante.

Prusensem, Iosephum Marcum Semeria, iam Episcopum Melensem.

Nebensem, Ioannem Rossi.

Caesaropolitanum, Hermanum Straeter.

Mysuriensem, Mauritium Despatures.

Sinaloensem, Augustinum Aguirre Ramos.

Tadamatensem, Firminum Guichard.

Oriolensem seu Aloniensem, Franciscum Xaverium Irastorza et Loinaz, iam Episcopum tit. Dorensem.

Gerundensem, Gabrielem Llompart et Jaume, iam Episcopum Sancti Christophori de Laguna.

Bytensem, Fridericum Eis, iam Episcopum Marianopolitanum et Marquettensem.

Tricaricensem, Raphaëlem Delle Nocche.

Manizalensem, Tiberium Salazar.

Faustinopolitanum, Aloisium Janssens.

Savannensem, Michaëlem Keyes.

Spigacensem, Franciscum Gilfillan.

Melensem, Ioachim Arrospide.

Modrorum, Stephanum Rojas, iam Episcopum Garzonensem.

Iaciensem, Fernandum Cento.

Montis Pessulani, Renatum Mignen.

Adadensem, Iacobum Downey.

Huanucensem, Franciscum Ruben Berroa.

Caiacensem, Nicolaum Di Girolamo.

Cephaludensem, Ioannem Pulvirenti, iam Episcopum Anglonensem et Tursiensem.

Cynopolitanum, Robertum Doboson.

Guadicensem, Angelum Marquina Corrales, iam Episcopum Cana riensem.

Montis Laurei, Iosephum Eugenium Limoges.

Triventinum, Hieremiam Pascucci.

Pryenensem, Iustum Rivas Fernandez.

Trallianum, Antonium Hernandez, iam Episcopum Tabasquensem.

Axiopolitanum, Florianum Stan.

Hieracensem, Ioannem Baptistam Chiappe.

Loriensem, Ioannem Muller.

Sanctae Mariae, Eusebium Attico.

Goyacensem, Emmanuelem Gomes de Oliveira.

Roskildensem, Iosephum Ludovicum Brems.

Tabasquensem, Paschalem Diaz.

Natalensem, Iosephum Pereira Alves.

Adrahensem, Iosephum Stoffels.

Elusanum, Iosephum Schinzel.

Marianopolitanum et Marquettensem, Paulum Iosephum Nussbaum, iam Episcopum Garasensem.

Palaeopolitanum, Ernestum Coppo.

Denique Beatissimus Pater confirmavit translationem canonice factam R. P. D. Clementis Michaelis Baccache, iam Episcopi Damasceni Syrorum, ad *titularem archiepiscopalem Ecclesiam Chalcedonensem Syrorum*, ratasque se habere dixit provisiones harum Melchitici ritus Ecclesiarum, videlicet:

Titularis archiepiscopalis Ecclesiae Laodicensis, pro R. P. D. Antonio Farag.

Cathedralis Ecclesiae Heliopolitanae, pro R. P. D. Meletio Michaele Abu Assali.

II

I. - TRADITIO RUBRI GALERI EMIS CARDINALIBUS

Die 14 decembris 1922, in Palatio Apostolico Vaticano, habitum est *Consistorium publicum,* in quo Ssmus Dñus Noster Purpuratorum Patrum pontificalem galerum sollemniter tradidit sex Cardinalibus nuper creatis et publicatis in Consistorio diei 11 decembris 1922, videlicet:

Ioanni Bonzano,
Alexio Charost,
Eugenio Tosi,
Arcturo Stanislao Touchet,
Iosepho Mori,
Francisco Ehrle.

Interea, per Advocatum Sacri Consistorii Vincentium Sacconi pro tertia vice perorabatur Causa beatificationis et canonizationis ven. Ludovici a Casoria, Fundatoris Congregationis Fratrum a Caritate, vulgo *Bigi.*

II. - PROVISIO ECCLESIARUM

Eadem die, in *Consistorio secreto,* Beatissimus Pater, postquam, consueto ritu, sex praelaudatis Patribus Cardinalibus os clausisset, alias etiam Ecclesias de proprio singulas pastore providit, nimirum:

Metropolitanae Ecclesiae Toletanae praefecit R. P. D. Henricum S. R. E. Card. Reig et Casanova, iam Archiepiscopum Valentinum.

Titulari Archiepiscopali Ecclesiae Oxyrynchiensi, R. P. D. Victorem Arrieu, hactenus Episcopum de Plata seu Platensem in Bolivia.

Metropolitanae Ecclesiae Valentinae, R. P. D. Prudentium Melo et Alcalde, iam Episcopum Matritensem et Complutensem.

Cathedralibus Ecclesiis Matritensi et Complutensi invicem perpetuo unitis, R. P. D. Leopoldum Eijo et Garay, iam Episcopum Victoriensem.

Cathedrali Ecclesiae Victoriensi, R. P. D. Zachariam Martinez et Nuñez, iam Episcopum Oscensem.

Cathedrali Ecclesiae Oscensi, R. P. D. Matthaeum Colom et Canals, hactenus Episcopum tit. Andrapanensem.

Cathedrali Ecclesiae Canariensi, R. D. Michaelem Serra et Sucarraz, Vicarium Generalem Ecclesiae metropolitanae Tarraconensis.

Titulari Episcopali Ecclesiae Dorensi, cui est perpetuo et canonice adnexus Prioratus Quatuor Ordinum militarum in provincia Cluniensi, R. D. Narcissum de Estenaga et Echeverria, Decanum capituli metropolitanae Ecclesiae Toletanae.

III. - TITULI EMIS PP. CARDINALIBUS ASSIGNATI

Posthaec os aperuit Beatissimus Pater novis Cardinalibus, quorum singulis assignavit:

Ioanni Bonzano, titulum Sancti Pancratii.

Alexio Charost, titulum Sanctae Mariae de Victoria.

Eugenio Tosi, titulum Sancti Martini in Montibus.

Arcturo Stanislao Touchet, titulum Sanctae Mariae supra Minervam.

Iosepho Mori, diaconiam Sancti Nicolai in Carcere Tulliano

Francisco Ehrle, diaconiam Sancti Caesarei in Palatio.

IV. - POSTULATIO SACRI PALLII

Tum Raphaël Card. Merry del Val, procuratorio nomine et vice Henrici Card. Reig et Casanova, sistens coram SSmo et praestito prius iuramento, institit pro pallio obtinendo Metropolitanae Ecclesiae Toletanae; et post eum pro pallio institerunt Pastores dati Ecclesiis *Scodrensi, Olindensi, Vrhbosnensi, Ottaviensi, Sancti Ludovici de Maragnano, Mariannensi, Compsanae, Glasguensi, Valentinae* et *Perusinae;* itemque, ex successione, *Ravennatensi, Dyrrachiensi, Carthaginiensi, Antequeriensi* atque, ex privilegio, *Augustodunensi.*

Quorum postulationibus SSmus Dnus Noster benigne adnuere dignatus est.

MOTU PROPRIO

DE URBANA MUSICAE SACRAE ALTIORE SCHOLA PONTIFICIA CONSTABILIENDA

PIUS PP. XI

Ad musicae sacrae restitutionem, secundum Pii X fel. rec. decessoris Nostri praescripta, itemque statuta in Codice Iuris Canonici ad can. 1264 § I, certo efficaciterque diffundendam nulla est dubitatio quin hoc maxime valeat, peritissimos vel cantus Gregoriani vel organi pulsandi vel sacros modos faciendi magistros bene multos informare et fingere. Hanc ob causam Piano illo *Motu Proprio* die XXII Novembris an. MCMIII edito valde contendebatur, ut ubicumque iam adessent altiores musicorum sacrorum scholae, illae alerentur omni ope atque adiuvarentur, ubi vero deessent, ibi daretur opera ut quamprimum exsisterent. Nimium enim interesse aiebat Pontifex, ut ipsa Ecclesia suos et praecentores et organarios et cantores ad germana artis sacrae principia instituendos curaret. Etenim iam diu experiendo cognitum est, quae in publicis academiis tradi solet scientia musicorum, eam quidem ad id quod Ecclesia quaerit, minime sufficere, atque ad cantum Gregorianum quod attinet, omnino esse imparem.

Itaque Motu Proprio illo promulgato, feliciter factum est ut veteres non solum huius generis scholae revirescerent, sed novae etiam apud plures nationes orirentur. In primis vero Societas Italica Caeciliana, votis percupiens obsecundare Pontificis, cum persuasum haberet Institutum huiusmodi si in Urbe, quod caput ac centrum est catholici nominis, conderetur, adiutrice et patrona Sede Apostolica, brevi praeclaros esse allaturum fructus et Ecclesiae Romanoque Pontificatui ornamento futurum, negotium dedit suo ipsius praesidi, doctissimo viro eidemque musicae sacrae re-

stituendae studiosissimo – quem ereptum dolemus – Angelo De Santi S. I. qui altiorem Scholam de musica sacra Romae instituerat. Id inceptum magna cum voluptate et approbatione Pius excepit, utpote quod omnino temporibus requiri videretur. Res autem iam inde a principio optime successit, tum ob magistrorum sollertiam, tum etiam ob numerum studiumque alumnorum ex variis gentibus eorumque magna ex parte sacerdotum. Quare in exitu primi anni idem Summus Pontifex datis die IV Novembris anno MCMXI litteris ad Cardinalem Marianum Rampolla del Tindaro, qui eo tempore Societatis Caecilianae patronus erat, eam Scholam expectationi votisque suis egregie respondisse professus est, catholicorum hominum liberalitatem invocans, ut Apostolicae Sedi, angustiis laboranti, suppeditarent, unde hanc ipsam Scholam urbanam constabilire posset atque firmare. Anno dein MCMXIV, per litteras Cardinalis a negotiis publicis eandem Scholam pontificiam appellavit, eique ratam esse iussit facultatem iam factam publica et authentica conferendi diplomata idoneitatis, prolytatus, magisterii in Cantu Gregoriano, itemque magisterii in sacrorum confectione modorum et in organi modulatione.

Nec minorem huic Scholae benignitatem Benedictus XV decessor Noster desideratissimus impertiit. Etenim paucis post diebus quam Summum Pontificatum inierat, cum Cardinalem Caietanum Bisleti Societatis Caecilianae simulque Scholae patronum, atque una Instituti ipsius moderatores coram admisisset, illud testatus est hanc ipsam Scholam in rebus carissimis quae tamquam hereditate a decessore Suo accepisset, se numerare, ob eamque causam omnia rata habere, quae ille pro ea decrevisset, eandemque se omnibus modis adiuturum. Animadvertens igitur incommoda angustaque in sede Scholam constitisse, alio transferendam – quod ipsum Decessor cogitarat – Benedictus curavit, eique in vetustis aedibus ad Sancti Apollinaris amplissimam illam aulam Gregorianam diaetasque contiguas in usum attribuit.

Neque hoc solum, sed multa alia deinceps, dum vixit, dedit ei singularis benevolentiae suae documenta.

Quae cum ita sint, Nos quibus, aeque ac decessoribus Nostris, haec Schola vehementer cordi est, eo consilio ut quae incrementa persequitur, ea certius uberiusque possit assequi, primum omnium approbantes et confirmantes quaecumque iidem decessores Nostri hac in causa decreverunt, Motu proprio ac de Apostolicae potestatis plenitudine, haec statuimus et sancimus :

I. – Urbana Schola altior de Musica Sacra eatenus Pontificia esto ut Apostolicae Sedi proxime subiaceat.

II. – Scholae Patronus esto unus e S. R. E. Cardinalibus, qui eam in sua dicione et potestate habeat.

III. – Praeses, ab Apostolica Sede ex alterutro Clero electus, Scholam gubernabit. Attamen Academico Collegio licebit significare, quis huic muneri praeficiendus videatur. In Scholae gubernatione doctores decuriales Praesidi assideant, ex quibus omnibus constabit Collegium Academicum, cuius erit cursum studiorum dirigere disciplinaeque vigilare.

IV. – Doctores decuriales a Cardinali Patrono, Consilii Academici rogatu, eligentur.

V. – Cardinali Patrono una cum Praeside et decuria doctorum ius esto academicos gradus conferendi tum *Prolytatus*, tum *Doctoratus* seu *Magisterii* in cantu Gregoriano, in sacris modis conficiendis et in organo modulando iis candidatis, qui quidem periculum doctrinae suae voce scriptoque feliciter obierint. Liceat tamen, doctrinae periclitatione remissa, conferre Magisterii gradum vel ob titulos idoneos ex quibus de candidati doctrina constare possit, vel honoris causa ob merita prorsus singularia et illustria.

VI. – Scholae huius proprium esto et cantus Gregoriani peritiam et sacros modos componendi artem – propositis praesertim magnis illis auctoribus polyphoniae qui saec. XVI floruerunt – et organi modulandi studium provehere.

VII. – Quicquid Pii X Motu proprio de Musica Sacra constitutum est, sanctissimae legis instar in omnibus huius Scholae disciplinis observetur.

VIII. – Omnia Scholae institutionum genera cantus Gregoriani studio, tamquam fundamento, nitantur. Quapropter nemo in alia quavis disciplina aliquem academicum gradum poterit attingere, nisi qui in cantu Gregoriano iam prolyta sit renuntiatus.

IX. – Clericis cuiusvis nationis eisque ex utroque clero Schola pateat. Attamen laicos quoque liceat admittere.

X. – Scholae rationibus administrandis consilium adsit, compositum ex praeside aliisque viris quatuor, quorum duo a Cardinali Patrono, duo a Collegio Academico electi sint.

XI. – De Scholae et ordinatione studiorum et rerum administratione deque honore unicuique doctorum decurialium habendo, proprias leges Cardinalis Patronus condendas curabit.

Quaecumque vero his Litteris constituta sunt, ea Nos rata et firma in perpetuum esse volumus et iubemus, contrariis non obstantibus quibuslibet.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXII Novembris, in festo S. Caeciliae Virginis Martyris, anno MCMXXII, Pontificatus Nostri primo.

PIUS PP. XI

EPISTOLA APOSTOLICA

AD R. P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI, PRAEPOSITUM GENERALEM SOCIETATIS IESU. TERTIO SAECULO EXEUNTE AB IGNATIO LOYOLEO ET FRANCISCO XAVERIO IN SANCTORUM NUMERUM ADSCRIPTIS.

PIUS PP. XI

DILECTE FILI

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Meditantibus Nobis in hoc limine Summi Pontificatus, quemadmodum Ecclesiae Sanctae et domi meliorem statum et foris bona incrementa quaerere possimus, quae sunt officiorum Nostrorum tamquam capita, auspicato contingit ut, cum aliorum Sanctorum, tum vero Ignatii Loyolei et Francisci Xaverii memoria, tertio revoluto saeculo postquam caelestes eis honores decreti sunt, magna cum celebritate renovetur. Alter enim divino munere auxiliator Sponsae Christi datus est, novum quoddam aetatis initium ordienti, quo in medium rerum certamen atque discrimen vocabatur ; alter in Evangelii luce operose et impigre diffundenda tot tantisque Spiritus Sancti charismatibus ornatus exstitit, ut eius virtutis eiusque studii videri posset heres, quibus primi illi Apostoli praestiterunt.

Iamvero nec periculosum tempus in quo Ecclesiae adfuit Ignatius finem adhuc cepit, cum ex ea radice haec fere omnia mala effloruerint ; et Iesu Christi Evangelio hodie, si unquam alias, « ostium apertum est magnum et evidens »,[1] qua praesertim parte Xaverius elaboravit. Itaque visum est Nobis, dilecte fili, non solum tui Ordinis, sed communi etiam causa proposita, de Legiferi Patris tui deque maximi eius alumni laudibus has ad te dare Litteras ; siquidem valde interest, ut et illius institutis magis magisque christianum nomen floreat, et huius auspicio christiani nominis propagatio revirescat.

[1] I *Cor.*, XVI, 9.

Hoc est quidem commune omnibus quicumque sanctitatis laudem ex Ecclesiae auctoritate obtinent, in omni virtutum genere excellere; sed tamen, quemadmodum *stella a stella differt in claritate*, [1] sic homines Sancti, ex eo quod alii in alia virtute singulariter eminent, mirabili quadam inter se varietate distinguuntur. Ita si Ignatii vitam intueamur, admirationem ante omnia movet illa viri magnanimitas maiorem Dei gloriam avidissime anquirentis; qui, cum satis non haberet ipse in omnibus sacri ministerii partibus versari, omniaque christianae beneficentiae officia complecti ob salutem animarum, socios quoque sibi comparavit promptos et alacres, expeditissimae militiae instar, ad regnum Dei apud christianos barbarosque amplificandum. Sed qui rem penitus perscrutetur, facile reperiet insignem in Ignatio fuisse obedientiae spiritum, eique tamquam proprium munus assignatum a Deo, ut ad hanc ipsam virtutem maiore studio colendam homines adduceret.

Etenim, ut vulgo notum est quae in tempora Ignatius inciderit, ita non est obscurum, quibus per eam turbulentissimam tempestatem afflicta est Ecclesia malis, eorum omnium hoc fuisse caput, quod homines magnam partem obedienter servire Deo abnuerent. Principes ad hanc servitutem officii recusandam ii quidem exstitere, qui fidei divinae regulam privato uniuscuiusque iudicio attribuentes, contumaciter Ecclesiae catholicae auctoritatem repudiarunt. Verum praeter istos nimis multi aderant qui, si non professione, at re abiecisse Christi Dei viderentur obsequium, quique gentilium more potius quam christianorum viverent, tamquam si, humanitatis et litterarum studiis renatis, simul veteris superstitionis aliquid revixisset. Quin etiam affirmare licet, nisi effrenata quaedam sentiendi vivendique licentia, quasi pestiferum virus, societatem christianam latissime infecisset, non sane futurum fuisse ut ex Ecclesiae corpore illa Novatorum haeresis erumperet. Itaque cum in plebe fide-

[1] *Cor.*, xv, 41.

lium non solum, sed in sacro ipso ordine divinarum legum verecundia fere desideraretur seditioque a Novatoribus concitata gentes non paucas, in quibus videlicet laxiora facta essent officiorum vincula, a materno Ecclesiae complexu divelleret, una erat omnium bonorum vox et supplicatio ad divinum Ecclesiae Conditorem, ut Sponsae suae tam necessario tempore, promissorum memor, subveniret.

Subvenit enimvero, ubi maturum ei visum est, admodum mirifice Tridentini celebratione Concilii. Praeterea in Ecclesiae solatium praeclara illa virtutum omnium specimina excitavit, Carolum Borromaeum, Caietanum Thienaeum, Antonium Zaccariam, Philippum Nerium, Theresiam aliosque, qui et sanctitatis in Ecclesia catholica perennitatem sua ipsorum vita testarentur, et impietatem perversitatemque morum tam late fusam cum voce, tum scriptis, tum exemplis coercerent. Plurimum quidem hi omnes utilissimeque elaborarunt ; verum occulta malorum origo ipsa erat ab imis radicibus evellenda: atque huic aggrediendae rei in primis videtur fuisse divino consilio destinatus Ignatius.

Nam in primis ea fuit indole, quam egregie factam dixeris ut ad imperandum, ita ad parendum ; eandemque, iam inde a puero, militari disciplina roboravit. Animum igitur cum gereret, natura et institutione sic conformatum, simul ac, superno illustratus lumine, cognovit sese ad Dei gloriam, animarum salute, promovendam evocari, mirum est quanto cum impetu et voluntate in Regis caelorum castra concesserit. Itaque, eo consilio ut novam militiam rite auspicaretur, totam noctem ad aram Virginis pervigilavit in armis, paulloque post in illo Minorissano recessu, quemadmodum sibi essent praelia Domini praelianda, ab ipsa Deipara didicit, cuius tamquam ex manibus illum accepit absolutissimum legum codicem – sic enim appellare vere possumus – quo quisque bonus miles Christi Iesu utatur oportet. *Exercitia Spiritualia* dicimus, qualia feruntur caelitus Ignatio tradita ; non quod cetera generis eiusdem ab aliis usitata parvi fa-

cienda sint ; sed in his quae secundum Ignatianam rationem frequentantur, adeo sapienter disposita sunt omnia, adeo inter se arcte cohaerent, ut, modo divinae gratiae quis non refragetur, radicitus hominem quasi renovent, pleneque reddant divinae obsequentem auctoritati. Hac igitur via cum se ad agendum comparasset Ignatius, eâdem, quos sibi adiunxerat, socios curavit excolendos, cum eos vellet Deo et Dei Vicario, Romano Pontifici, obedientes in exemplum, et hanc virtutem prae se ferre tamquam insignitam notam suae Societatis. Itaque non solum sanxit, ut hoc sui solemne haberent, huiusmodi Exercitiis potissime spiritus fervorem alere, sed etiam hoc ipso instrumento eos in omne tempus armavit, quo ad hominum voluntates ab Ecclesia abalienatas revocandas, easque totas sub Christi potestatem redigendas uterentur.

Testis enimvero historia est, ipsis Ecclesiae hostibus haud inficiantibus, orbem catholicum, peropportuno per Ignatium subsidio communitum, celeriter respirare coepisse, cum facile non sit commemorare, quae et quanta in omni genere Societas Iesu, Ignatio auctore et duce, pro Dei gloria gesserit. Cerneres impigros sodales contumaciam haereticorum victores retundere ; emendationi corruptorum morum ubique studere ; collabefactam clericorum disciplinam restituere ; ad ipsum christianae perfectionis culmen complures perducere ; praeterea multos esse in iuventute ad pietatem instituenda bonisque artibus erudienda, nimirum in spem christianae vere posteritatis ; interim vero infidelibus ad fidem traducendis egregiam dare operam, ut imperium Iesu Christi novis accessionibus propagarent.

Haec omnia Nos libentissime scribendo attigimus, non solum quia documento sunt divinae erga Ecclesiam benignitatis, sed etiam quia magnam opportunitatem habere videntur ad misera tempora in quibus ad hanc Apostolicam Sedem evecti sumus. Etenim si mala quibus humanum genus hodie laborat, ultima ab origine repetantur, omnia profecto pro-

venisse dicenda sunt ex ea, quam induxere Novatores a divina Ecclesiae auctoritate defectionem, quae quidem cum magnum incrementum saeculo XVIII in illa rerum omnium perturbatione acceperit, qua tam arroganter iura hominis asserta sunt, ad extrema nunc consectaria deducitur. Videmus humanae rationis facultatem insolentius efferri ; quidquid hominis vires captumve excedere vel naturae ambitu non contineri videatur, contemni ac repudiari ; ipsa Dei iura sacrosancta, publice privatim, nihil pensi haberi ; sublato autem omnis potestatis principio ac fonte, qui Deus est, naturâ consequitur ut iam nulla sit humana potestas cuius sanctum nomen aut auctoritas habeatur. Itaque divina Ecclesiae auctoritate despecta, brevi civilis imperii fundamenta nutare visa sunt et corruere, quandoquidem, invalescente cupiditatum audacia et insania, leges consortionis humanae impune omnes perverti consueverunt.

Atqui societatis humanae tam profligatis tamque perditis rebus praesens aliquod adhiberi remedium - quod omnes boni sentiunt oportere - minime potest, nisi vulgo obsequium in Deum eiusque voluntati obtemperatio restituatur. Per innumerabiles enim temporum rerumque vicissitudines manet primum et maximum hominibus officium esse summo rerum omnium Conditori et Conservatori et arbitrio obedienter obsequi ; quo ab officio quotiescumque discesserint, mature eis resipiscendum, si velint perturbatum funditus redintegrare ordinem et ab omnium miseriarum, unde oppressi sint, colluvie liberari. Ceterum hac una re vitae christianae continetur summa ; quod quidem significare videtur Paulus Apostolus, ubi vitam ipsam divini hominum Reparatoris sic paucis mirabiliter complectitur : *Humiliavit semetipsum factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis.* [1] *Sicut enim per inobedientiam unius hominis peccatores constituti sunt multi; ita et per unius obeditionem iusti constituentur multi.* [2]

[1] *Phil.*, II, 8.
[2] *Rom.*, V, 19.

Iam vero hunc hominum reditum ad obedientiam Exercitia Spiritualia mirifice adiuvant, quippe quae, praecipue si Ignatiano instituto fiant, perfectam divinae legi obtemperationem, aeternis Fidei naturaeque principiis innixam, certissime suadeant. Quapropter, optantes ut eorum usus latius in dies diffundatur, Nos, exemplum quoque complurium decessorum Nostrorum secuti, non solum Constitutione Apostolica *Summorum Pontificum* ea denuo Christi fidelibus commendavimus, sed etiam S. Ignatium a Loyola omnium Exercitiorum Spiritualium caelestem Patronum iussimus. Quamquam enim non desunt, ut diximus, aliae Exercitiorum habendorum viae, certum tamen est Ignatianam in eis excellere, ac, maxime ob exploratiorem spem quam facit solidae mansuraeque utilitatis, uberiore Sedis Apostolicae approbatione florere. Hoc igitur sanctitatis instrumentum si christifidelium plerique diligenter adhibeant, iam confidere liceat brevi futurum, ut, intemperatae libertatis cupidine cohibita et restituta officii cum conscientia tum observantia, tandem humana societas exoptatae pacis munere potiatur.

Quae hactenus memorata sunt, ad intestinum ac domesticum christiani nominis commodum proprie pertinent. Illa ad exterum ipsius incrementum, quae de Francisco Xaverio placet breviter perstringere: quamquam eadem cum eo, quod laudavimus, Ignatii instituto sunt coniunctissima. Etenim Xaverium cum totum humanae gloriae levitatibus deditum invenisset, adeo disciplina sua immutavit Ignatius, ut eum celerrime extremo Orienti strenuum Evangelii praeconem atque adeo Apostolum dederit. Quae mirifica viri immutatio iure est Exercitiorum virtuti tribuenda. Nam si immensos terra marique tractus haud semel is peragravit, si primus Christi nomen in Iaponiam invexit, quam merito martyrum insulam quis appellet, si immania pericula obivit incredibilesque labores exantlavit, si innumerabilia hominum capita sacro baptismatis fonte lustravit, si praeterea

infinita omne genus portenta edidit, haec omnia Franciscus *ipse patri animae suae*, ut aiebat, Ignatio, post Deum, in suis epistolis referebat accepta, a quo ad Iesu Christi et cognitionem et amorem in sacro Exercitiorum secessu penitus imbutus fuisset. Atque hic enimvero extollenda benignitas est ac sapientia Dei providentis, qui, quo tempore Ecclesia, cum vehementer sollicitaretur domi, ingentes populorum iacturas foris faciebat, hac una re, scilicet Exercitiorum ope, duplex ei praesidium peperit maximae opportunitatis, id est simul cum domesticae disciplinae reparatore, eum qui, exteras nationes ad Christi fidem adiungendo, Ecclesiae ipsius detrimenta resarciret. Qui quidem, primus ex tanto intervallo, Apostolorum exemplum renovare visus est; siquidem et barbarorum gentes non paucas cum ipse sudore multo excoluisset suisque eximiis virtutibus ad pietatem excitasset, rem christianam in eis egregie fundavit, et regiones amplissimas, quae christiano nomini ex omni aditu clausae essent, nostris Missionalibus patefecit. Is autem spiritus sui, ut par erat, suos in primis sodales reliquit heredes; quos equidem novimus numquam ad hanc diem ab eius virtute degenerasse, sed semper eiusmodi hereditatem studiose custodisse. Sed Francisci Xaverii memoria et recordatio ceteris quoque Evangelii praeconibus perpetuo fuit hortamento; adeo ut is, huius Apostolicae Sedis solemni decreto, Operis a *Propagatione Fidei* caelestis Patronus sit renuntiatus.

Haec autem aetas in eo etiam habet cum Xaverii aetate similitudinem quod avita fides, a multis nostrorum hominum superbo quodam fastidio repulsa, ad alias nationes, quae eam sitienter appetunt, migrare velle iam videtur. Etenim ex Missionalium litteris intelligere saepe solemus, in dissitis Africae Asiaeque regionibus evangelicam segetem prope iam albescere ad messem, qua quidem Ecclesiae per Europam damna reparentur. Accedit, ut multo alacriores quam antea fideles se praebeant ad Evangelii propaga-

tionem promovendam. Nos igitur huiusmodi studium, divinae certe gratiae instinctu excitatum, valde cupimus usquequaque, Xaverii et exemplo et patrocinio adhibito, inflammari, ut exoratus *Dominus messis mittat operarios in messem suam*; eosque optimus quisque christianorum suis et precibus adiuvet nec opibus destituat.

Quare vos, dilecti filii, quotquot estis e Societate Iesu, universos hortamur ut solemnem memoriam Parentis Legiferi natuque maximi Fratris vestri recolentes, eorum exemplo, institutum vestrum, ab hac Apostolica Sede egregiis subinde laudibus affectum, novis in Ecclesiam promeritis continenter augere pergatis. Ac duplicem fructum praesertim ex ista solemnitate percipiatis volumus. Primum ut Exercitia Spiritualia in vestram et in aliorum utilitatem quotidie magis studeatis convertere. Scimus in hoc genere vos instituisse, et felicissime quidem, pro opificibus praecipua quadam sedulitate laborare; optabile est ut in ceteris omnibus societatis humanae ordinibus pari cum felicitate laboretis. Alterum est de Missionibus catholicis provehendis. Quamquam enim Nos non fugit vestra in hoc diligentia et industria prorsus singularis - namque ad duo millia novimus numerari ex vobis, qui quadraginta fere in Missiones distributi, apud infideles versentur - tamen rogamus enixe Deum ut praeclarum istud in vobis acuat magis magisque studium ac foveat.

Quae omnia ut ad maiorem Dei gloriam, ad Ecclesiae sanctae emolumentum, ad animarum salutem vertant, auspicem divinorum munerum, itemque paternae benevolentiae Nostrae testem, apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili, atque omnibus, te Praeposito, Societatis Iesu sodalibus amantissime impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die III mensis decembris, in festo S. Francisci Xaverii, anno MCMXXII, Pontificatus Nostri primo.

PIUS PP. XI

LITTERAE APOSTOLICAE

ERIGITUR APOSTOLICA DELEGATIO IN SINIS

PIUS PP. XI

Ad futuram rei memoriam. — Late iam per Sinensem regionem christiano nomine propagato, plurimis inibi vicariatibus ac praefecturis apostolicis rite constitutis, Nos gentibus illis dilectionem Nostram et qua urgemur in eas caritatem clarius exhibere cupientes, sacrorum quoque Antistitum, qui illis in partibus pastorale munus exercent, votis ultro annuentes, novam in Sinis Apostolicam Delegationem ad christianae religionis tutamen et decus statuimus constituendam. Hanc autem in sententiam venimus hoc ducti consilio, nimirum ut uberius paternae sollicitudinis iidem populi beneficia persentiant atque Praesules arctioribus inter se vinculis coniuncti Missiones suas gubernent, atque etiam in amplissima Sinensi regione, sicut iam passim in aliis locis, ex Delegationis Apostolicae institutione nova et quidem potiora christiana res suscipiat incrementa. Quae cum ita sint, conlatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque rei momentis attento et sedulo studio perpensis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, Apostolicam Delegationem in Sinis constituimus atque erigimus. Volumus autem ut haec Delegatio Apostolica curas suas extendat ad quinque ecclesiasticas regiones Sinenses cum suis insulis, excepta dumtaxat praefectura apostolica insulae Formosae.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die IX augusti anno MCMXXII, Pontificatus Nostri primo.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. ANDREAM CARON, ARCHIEPISCOPUM TIT. CHALCEDONENSEM, QUINQUAGESIMUM SACERDOTII SUI NATALEM CELEBRATURUM.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Cum annos tu proxime L completurus sis ex quo primum Deo litavisti, cum tua in Nos pietas tum Nostra erga te voluntas omnino postulant ut de hoc fausto eventu vehementer tibi gratulemur. Perpetuum enim cursum tui muneris respicientibus, placet sane Nobis tuum honestare studium animarum, tum professionem fidei in populo excitando, tum caritatem exercendo, tum denique in praedicatione divini verbi desudando. Fruare igitur tam laeto eventu, in exspectatione quidem caelestis illius praemii quo iustus remunerator Deus te donabit. Nos vero significationibus amoris tuorum quasi praeeuntes id valde a Deo tibi precamur, ut in annos plurimos, meritorum similiter plenos, te sospitare benigne velit. Ac caelestium conciliatrix munerum simulque benevolentiae Nostrae testis apostolica sit benedictio quam tibi, venerabilis frater, tuisque omnibus effuso animo impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXV iulii MCMXXII, Pontificatus Nostri anno primo.

PIUS PP. XI

II

AD EMOS PATRES ADOLFUM CARD. BERTRAM, EPISCOPUM VRATISLAVIENSEM, MICHAËLEM CARD. DE FAULHABER, ARCHIEPISCOPUM MONACENSEM ET FRISINGENSEM, CAROLUM IOSEPHUM CARD. SCHULTE, ARCHIEPISCOPUM COLONIENSEM, ET AD RR. PP. DD. GERMANIAE ARCHIEPISCOPOS ATQUE EPISCOPOS: OBSEQUIOSIS LITTERIS RESPONDET EX ANNUO CONVENTU AD S. BONIFACII DATIS.

Dilecti filii Nostri, venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Quae, annuum Fuldae episcopalem coetum ineuntes, reverentiae ac pietatis officia Iesu Christi Vicario per communes litteras

praestitistis, ea nobis sane pergrata acciderunt; neque minus Nos iucunde affecit quod referebatis, in hac tam praeclara amoris significatione omnes vobiscum cohaerere Germaniae catholicos viros, quos probata fidei integritas ac praeteritorum memoria beneficiorum efficiunt cum Apostolica Sede coniunctissimos. Qui vero sit animus in vos Noster, coniicere iure optimo ex iis potestis quae ad dilectos filios scripsimus, Monachii, rei catholicae causa, congregatos: Praesules enim et christifideles Germaniae cogitatione et benevolentia adeo complectimur, ut aerumnas, quibus conflictamini, et omnino habeamus perspectas et, pro paterna in vos miseratione, vobiscum una doleamus. Id quidem postulat, qua vehementer incendimur, apostolicae caritatis flamma, quae iubet ipsa ut illud Pauli Nostrum faciamus: *Quis infirmatur et ego non infirmor, quis scandalizatur et ego non uror?* Pro explorato igitur habetote, operam vobis Nostram, quemadmodum antehac navavimus, ita numquam esse in posterum defuturam, ut, quantum licebit, remedium ac levamentum angoribus vestris afferamus. Qua in tanta rerum asperitate fore utique confidimus, ut fideles, quibus sapienter praeestis, vestris non modo tranquillitatis pacisque studiis faveant atque obsecundent, sed etiam sic se miserenti Deo totos devoveant calamitatesque offerant, quibus premuntur, communia ut optata tandem aliquando impetrent. Interea genti vestrae omne genus solacia a benignissimo Deo precati, horum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, vobis, dilecti filii Nostri, venerabiles fratres, universoque clero et populo vobis concredito, apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XVIII mensis septembris anno MCMXXII, Pontificatus Nostri primo.

PIUS PP. XI

III

AD R. P. PHILIPPUM RINALDI, PIAE SOCIETATIS SALESIANAE RECTOREM MAIOREM, EUMDEMQUE PRAESIDEM PRIMI CONVENTUS NATIONIS ITALICAE AD SSMI CORDIS IESU CULTUM PROVEHENDUM.

Diletto figlio, salute ed apostolica benedizione. — La devozione profonda che nutrimmo fino dai primi anni della Nostra vita al Cuore Sacratissimo di Gesù, centro di amore eterno ed infinito, e sorgente viva di

ogni consolazione per la misera discendenza di Adamo, non poteva lasciarci indifferenti all'annunzio che la Pia Società Salesiana del Venerabile Don Giovanni Bosco, nella propizia circostanza della solenne inaugurazione del nuovo tempio salesiano dedicato al Sacro Cuore, in Casale Monferrato, ha indetto il primo Congresso nazionale in onore del Cuore Sacratissimo di Gesù, nella medesima città. A tale annunzio pertanto ha esultato di santa letizia l'animo Nostro, e ben volentieri abbiamo preso visione del programma del Congresso, riconoscendo l'opportunità e l'importanza dei temi che saranno svolti durante il medesimo. D'altra parte il ben noto zelo dei figli di Don Bosco, promotori del convegno, e le alte personalità che ne costituiscono la presidenza onoraria ed effettiva, Ci permettono di pregustarne fin d'ora la gioia di un esito felicissimo, dal quale molto Ci attendiamo per il bene delle anime ed a vantaggio dell'umana società. Fra i primi risultati di questa solenne celebrazione sia il ritorno dell'umanità traviata al Cuore dolcissimo di Gesù, esempio di mitezza, di mansuetudine e di amore. È questo il principale voto dell'animo Nostro, giacchè siamo profondamente convinti che ispirandosi gli uomini a questo divino esemplare, cesseranno ben presto le cause delle presenti ostilità che tingono le città di sangue fraterno, e si inizierà la tanto sospirata êra di tranquillità e di pace universale. Voglia il buon Gesù esaudire la preghiera che a tal fine gli rivolgiamo incessantemente, e conceda nella sua grande misericordia che i lavori del prossimo Congresso valgano ad orientare tutti gli animi verso il suo Cuore Sacratissimo, il quale va ripetendo ognora con amore infinito: ***Venite ad me omnes, qui laboratis et onerati estis, et ego reficiam vos.*** Intanto in auspicio dei celesti lumi ed in contrassegno di paterno affetto impartiamo con effusione di animo l'apostolica benedizione a te, diletto figlio, come a tutti i tuoi zelanti collaboratori, ed in primo luogo al diletto figlio Nostro il signor Cardinale Richelmy, Arcivescovo di Torino, ed al venerabile Nostro fratello Albino Pella, Vescovo di Casale, Presidenti onorari, nonchè agli altri Vescovi che prenderanno parte a questa dimostrazione di fede e di amore, ai membri del Comitato organizzatore, ai singoli Congressisti ed a tutti coloro che hanno contribuito o contribuiranno in qualsivoglia maniera al buon esito del Congresso, a glorificazione del Cuore dolcissimo di Gesù ed a vantaggio delle anime redente dal suo preziosissimo Sangue.

Dal Vaticano, li 10 ottobre 1922.

PIUS PP. XI

IV

AD R. P. ELIAM MAGENNIS, PRIOREM GENERALEM CARMELITARUM ANTIQUAE OBSERVANTIAE: DE COETU TERTII ORDINIS CARMELITARUM IN URBE SANCTI SEBASTIANI FLUMINIS IANUARII HABENDO.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Pastorum Princeps Iesus Christus, cuius nutu atque auctoritate catholicae Ecclesiae gubernacula suscepimus, iam quae Nobis, in tam aspero rerum humanarum cursu, curae ac sollicitudines ex apostolico munere incumbunt, eas, qua est praecipua in Vicarium suum benignitate, haud mediocribus laxat identidem temperatque solaciis. Quo in numero illud merito putamus, quod nuper, dilecte fili, ex litteris hausimus tuis, quibus nuntiabas, die quarto mensis decembris, hoc anno, in urbem Sancti Sebastiani Fluminis Ianuarii, Brasiliae principem, Tertiarios Carmelitas, patrono venerabili fratre Archiepiscopo tit. Pharsalensi, conventuros esse, ad commemorandum cum centesimum annum ex quo populus Brasiliensis se in libertatem vindicavit, tum plenum sextum saeculum postquam privilegium, quod Sabbatinum vocant, evulgari coepit. Atque satis profecto erat causae, cur eiusmodi nuntio vehementer delectaremur. Cum enim actuosa Carmelitarum opera, qui inde a saeculo XVI rem catholicam in Brasilia provehunt, Tertius Ordo vester, dilecte fili, per immensas illas regiones sit late propagatus, atque ita propagetur adhuc, ut bene multi, iique sane optimi, Episcopi ac sacerdotes e gremio sint; cumque idem tam incensa flagret caritate, ut nosocomia aegrotis curandis ludosque pueris recte educendis magno numero excitaverit sumptibusque tueatur suis; Nobis videmur iure coniicere posse ac confidere, futurum, ut ex hac prima sodalium congressione, aucto animorum ardore, intra Ecclesiae adeoque rei publicae Brasiliensis venas nova vigoris ac veluti sanguinis copia auspicato effluat. Verumtamen placet, si quidem sodales e Tertio Ordine vestro hortationibus stimulisque indigent Nostris, nonnulla breviter significare, in quibus cupimus optamusque ut eorum studium ac sollertia versetur atque exerceatur. Atque illud in primis volumus efficiant, ut ne sua in proximos caritas unquam defervescat, immo etiam ut acrius aestuet et ad maiora nitatur; perpendant vero oportet se id nullo pacto assecuturos, nisi interiore Dei caritate eandem informarint atque aluerint. Sodales igitur accurate Tertii Ordinis leges religioseque servent, ad earum normam

vitae suae institutum exigentes; id enim si fecerint, ardentiorem in dies divini amoris ignem concipient, et, Christi spiritu imbuti ceterisque sanctimoniae exemplo praeeuntes, talia in cives suos congerent beneficia, unde pateat, quid homo possit, cuius animus gratia Dei regatur et ad omne opus bonum excitetur. Opera autem sibi fovenda proponant, praeter alia, duo, quorum utrumque perfectam redolet animarum caritatem. Exploratum enim habemus, religiosos viros, quibus, dilecte fili, digne praees, Brasiliam passim, quantum in se est, peragrare, ut fideles, divini verbi praedicatione, ad aeternae salutis cogitationem curamque revocent; neque ignoramus, uti fere ubique gentium, sic, vel maxime, per eas regiones evangelicos operarios desiderari. Itaque priores Tertiariorum partes sunto, ut, pro sua in Virginem a Carmelo veneratione, pro caritate patria, missionibus primi Carmelitarum Ordinis subvenire ac prodesse omni ope studeant, itemque, postquam precibus apud *Dominum messis* institerint *ut mittat operarios in messem suam*, adulescentes, quos noverint ad sacerdotium vel ad religiosam vitam vocari, curis omne genus et conrogata undique stipe ad sanctum propositum peragendum adiuvent. Quo in genere nihil debet Tertiariis antiquius esse, quam incrementis consulere Ordinis vestri, qui, tot virorum sanctitate inlustris, eo spectat, ut ubique terrarum celsissimam caelestis Matris dignitatem ac singularia merita praedicet atque efferat, cuius munificam erga filios suos benignitatem saecularibus Sabbatini privilegii sollemnibus recolitis. Conveniant igitur fausto omine Tertiarii Carmelitae in coetum mense decembri habendum, conlatisque consiliis, in iis sententiis consistant, quibus ad effectum deductis, fidelium in Deiparam a Carmelo pietas revirescat et Sodalitas ipsa per totam Brasiliae rempublicam, cum maximo animarum emolumento, mirifice augeatur. Caelestium interea donorum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili, universo, quem moderaris, Ordini et Tertiariis qui in Fluminensem urbem sunt proxime congressuri, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXVIII octobris MCMXXII, Pontificatus Nostri anno primo.

PIUS PP. XI

V

AD R. P. D. IOSEPHUM SCHREMBS, EPISCOPUM CLEVELANDENSEM: SEPTUAGESIMO QUINTO EXEUNTE ANNO EX QUO DIOECESIS EADEM CONDITA EST.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Laetum sane nuncium abs te dudum accepimus, proxime scilicet annum expletum iri quintum et septuagesimum ex quo dioecesis Clevelandensis auspicato condita est. Profecto demirari licet quam brevi istic res catholica creverit in immensum, idque praecipue, post Deum, ob praeclaram Episcoporum clerique diligentiam. Itaque, magnas Deo grates vobiscum agentes, quod opportuna sua ope, hoc toto tempore, sacris pastoribus adfuit, equidem gratulamur vobis vehementer de hac eventi faustitate cum quo tanta coniungitur sanctarum rerum memoria, ac felix Ecclesiae matris incrementum. Nosmetipsi publicis istis laetitiae significationibus quodam modo praeesse volumus, has litteras dilectis Clevelandiae filiis mittendo, peculiarem Nostram erga eos benevolentiam testificantes. Ac Deum valde precamur ut cotidie magis ista ecclesia recte factorum laude floreat; quod certe continget si Clevelandenses eo pietatis studio ac professione virtutis nitere pergant, quibus ipsorum maiores in exemplum praefulserunt. Quo autem celebratio rei augustior fiat simulque cedat in fructum animarum, libenter tibi damus ut, cum volueris, sollemni sacro perfunctus, nomine Nostro adstantibus benedicas, Plenariam eisdem Indulgentiam proponens, usitatis videlicet conditionibus lucrandam. Ac caelestium donorum praenuntiam tibi, venerabilis frater, cunctoque clero ac populo vigilantiae tuae credito, apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXX octobris MCMXXII, Pontificatus Nostri anno primo.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

LUBLINENSIS-PODLACHIENSIS

DE MUTATIONE FINIUM DIOECESIUM

DECRETUM

Fideles pagi *Krasne*, pertinentes ad paroeciam *Ostrów* et ad dioecesim Podlachiensem, cum longe distent a propria ecclesia paroeciali, per Ordinarium Lublinensem, consentiente Rmo Episcopo Podlachiensi, efflagitarunt ab Apostolica Sede, ut aggregarentur ad ecclesiam parochialem quam primum erigendam in loco *Rogózno*, dioecesis Lublinensis, a qua haud procul absunt.

Porro Ssmus Dominus Noster Pius Pp. XI, preces benigne excipiens, statuit, vi praesentis decreti consistorialis, ut pagus *Krasne* a paroecia *Ostrów* et a dioecesi Podlachiensi separetur, atque erigendae ecclesiae paroeciali loci *Rogózno*, in dioecesi Lublinensi, perpetuo uniatur, et dioecesani fines hac pariter ratione immutentur.

Ad haec autem exsecutioni mandanda, Sanctitas Sua deputavit R. P. D. Marianum Leonem Fulman, Episcopum Lublinensem, eidem tribuens facultates ad id necessarias et opportunas, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum: facto onere intra sex menses mittendi ad hanc S. Congregationem authenticum exemplar peractae exsecutionis. Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 30 octobris 1922.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

Aloisius Sincero, *Adsessor.*

II

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssm̃us Dn̄us Noster Pius divina Providentia PP. XI, decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, has quae sequuntur Ecclesias de proprio singulas Pastore providit, nimirum:

27 octobris 1922. — Metropolitanae Ecclesiae Sancti Ludovici de Maragnano praefecit R. P. D. Octavianum Pereira de Albuquerque, hactenus Episcopum Piahunensem.

— Cathedrali Ecclesiae Goyasensi, R. D. Emmanuelem Gomez de Oliveira, e Pia Societate Salesiana ven. Ioannis Bosco.

— Cathedrali Ecclesiae Natalensi, R. D. Iosephum Pereira Alves, Protonotarium Apostolicum, primam dignitatem obtinentem in metropolitana ecclesia Olindensi-Recifensi.

— Cathedrali Ecclesiae Sanctae Mariae, R. D. Eusebium Attico, presbyterum ex archidioecesi Sancti Salvatoris in Brasilia.

11 novembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Adrahensi, R. D. Iosephum Stoffels, quem deputavit Auxiliarem Em̃i P. D. Iosephi Caroli Card. Schulte, Archiepiscopi Coloniensis.

14 novembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Elusanae, R. D. Iosephum Schinzel, quem deputavit Auxiliarem R. P. D. Antonii Cyrilli Stojan, Archiepiscopi Olomucensis.

25 novembris. — Cathedrali Ecclesiae Marianopolitanae et Marquettensi, R. P. D. Paulum Iosephum Henricum Nussbaum, hactenus Episcopum tit. Gerasensem.

1 decembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Palaeopolitanae, R. D. Ernestum Coppo, Vicarium Apostolicum de Kimberley in Australia.

4 decembris. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Euchaitensi, R. D. Iordanum Gijlswijk, Delegatum Apostolicum in Africa Meridionali.

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

DECRETUM

CIRCA CONGREGATIONES RELIGIOSAS AUT PIAS SOCIETATES IURIS DIOECESANI

Quod iam per Constitutionem *Conditae a Christo* Summus Pontifex Leo XIII fel. rec. statuerat, hoc clarius in Codice iuris canonici sancitum est: Congregationes nempe religiosas alias *iuris pontificii,* alias *dioecesani iuris* esse, ita ut utraque Congregationum classis religiosae societatis naturam vere habeat, cum iuribus quae ei competunt; inter quae illud fundamentale est quod quaelibet Congregatio religiosa, legitime constituta, personalitatem moralem ad normam iuris induat eaque potiatur. Ne autem in re tam gravis momenti ullum dubium oriri possit et de legitimitate eiusdem personalitatis iugiter constare queat, sapienter per can. 100, § 1 praescribitur ut personae morales (exceptis Catholica Ecclesia et Apostolica Sede) nonnisi per formale decretum a competente ecclesiastico Superiore erigi valeant.

Aliquando tamen, praecipue ante Constitutionem *Conditae a Christo* et Motu proprio *Dei Providentis* diei 16 iulii 1906 s. m. Pii Pp. X, factum est ut nonnullae Congregationes religiosae exsurgerent quae ab Ordinariis vel toleratae vel etiam implicite approbatae nunc censeantur, quin tamen constet eas per formale decretum fuisse erectas.

Quod cum pluribus incommodis aditum praebere possit, et praestet ut quicumque ambigendi locus circa Congregationum religiosarum legitimitatem auferatur, Sacra Congregatio Negotiis Religiosorum Sodalium praeposita, omnibus mature perpensis, ea quae sequuntur statuit:

I. Quilibet Episcopus, aut Praelatus quasi-episcopalem iurisdictionem in territorio separato exercens, quamprimum inquirat de omnibus et singulis Congregationibus religiosis, aut Piis societatibus ad modum religiosorum viventibus, utriusque sexus, etiamsi unica domo constent, in sua dioecesi aut territorio existentibus, quae ab Apostolica Sede saltem per decretum laudis approbatae non fuerint:

1) An per formale decretum episcopale, cuius tenor cognoscatur, fuerint erectae.

2) An statuta seu constitutiones ab eadem auctoritate approbatas habeant.

II. Si quas invenerit Congregationes vel Pias societates quae decretum erectionis minime vel dubie obtinuerint, sed aequipollenter, per repetitos actus plurium annorum decursu ante Codicis promulgationem, ab Ordinario tamquam approbatae habitae fuerint, ex. gr. per professionis receptionem, sacram visitationem, episcopales ordinationes aut similia, Episcopus, nisi aliud adiuncta consulere videantur, iuxta inferius dicenda sub n. III, eas recognoscat per suum formale decretum, in quo, breviter iis quae hactenus praecesserunt expositis, Congregationem religiosam vel Piam societatem iuris dioecesani erectam declaret; dummodo pro Institutis, quae post supra memoratum Motu proprio *Dei Providentis* anni 1906 initium habuerunt, Apostolicae Sedis venia obtenta fuerit. Statuit autem haec Sacra Congregatio ut praedictum recognitionis decretum vim habeat sanandi defectum canonicae erectionis quoad praeteritum, quatenus opus fuerit.

III. Si Institutum in plures dioeceses fuerit diffusum, Ordinarius loci, de quo in n. I, est ille in cuius dioecesi exstat domus princeps, qui tamen decretum recognitionis ne edat nisi collatis consiliis cum ceteris Praesulibus ipsisque saltem non contradicentibus.

IV. Si ob statum Instituti vel ob parvum alumnorum numerum, aut ob defectum argumentorum de quibus in n. II, vel aliis de causis, Ordinarius minime opportunum iudicaverit aliquam Congregationem aut Piam societatem, de qua in praecedentibus, per formale decretum recognoscere, vel aliquis ex Ordinariis, de quibus in n. III, positive obstet, rem ad hanc Sacram Congregationem deferat.

V. De universis et singulis Congregationibus aut Piis societatibus iuris dioecesani iam legitime erectis, aut ut supra nunc recognitis, quarum domus praecipua vel unica domus in dioecesi in praesenti exsistat, Ordinarius ad hanc Sacram Congregationem elenchum mittat, in quo distincte exprimatur:

a) Titulus, *b*) scopus, *c*) fundatoris nomen et fundationis leges, *d*) erectionis aut recognitionis decretum, *e*) in quas dioeceses facta fuerit diffusio, *f*) alumnorum et domorum numerus.

VI. Si quis loci Ordinarius in suae iurisdictionis territorio nullam Congregationis religiosae iuris dioecesani domum principem aut domum independentem in praesenti exsistere comperiat, certiorem de hac re faciat hanc Sacram Congregationem per expressam in scriptis declarationem.

VII. In posterum vero, quatenus Ordinarius, debita venia Apostolicae Sedis obtenta, aliquam novam Congregationem aut Piam societatem religiosam erigere voluerit, satagat ut erectio fiat per formale decre-

tum in scriptis datum, cuius exemplar tam in tabulario Instituti quam in Archivo dioecesano servandum erit. De peracta autem huiusmodi erectione hanc Sacram Congregationem edoceat, ac decreti exemplar transmittat, in quo praecipue curet ut tam titulus quam scopus Instituti peculiaris explicite et exacte praefiniatur, habitis prae oculis iis quae de hac re in *Normis,* a Sacra Congregatione approbatis sub die 6 martii 1921, cap. II et IV (*Act. Ap. Sedis,* vol. XIII p. 312), habentur.

Facta autem de omnibus relatione SSmo Dño Nostro Pio divina Providentia PP. XI, in audientia habita ab infrascripto P. Abb. Secretario Sacrae Congregationis, die 25 novembris 1922, Sanctitas Sua decretum approbavit atque ab omnibus ad quos spectat servari mandavit.

Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae, ex Secretaria Sacrae Congregationis Negotiis Religiosorum Sodalium praepositae, die 30 novembris 1922.

C. Card. Laurenti, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Maurus M. Serafini, Ab. O. S. B., *Secretarius.*

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

IMMUTATUR DENOMINATIO NONNULLARUM OCEANIAE MISSIONUM

DECRETUM

Post exstinctum recens bellum nonnullae Oceaniae Missiones sub novum dominium transiere atque vetera nomina quibus antea vulgo designabantur in alia mutavere. Unde necesse fuit ut etiam ecclesiasticae appellationes ita immutarentur ut novo rerum ordini opportune consentirent. Cui rei prospicientes Emi Patres huius Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, cum iam praefecturam apostolicam Terrae Gulielmi Orientalis in vicariatum erectam nomine vicariatus apostolici

Novae Guineae Orientalis donavissent, nuper in eam sententiam venere ut:

a) Vicariatus apostolicus Novae Guineae denominaretur vicariatus apostolicus *Papuasiae;*

b) Vicariatum apostolicum Novae Pomeraniae appellandum decernerent vicariatum apostolicum *Rabaulensem;*

c) Praefectura apostolica Terrae Gulielmi occidentalis nomen haberet praefecturae apostolicae *Novae Guineae centralis.*

Haec autem proposita cum ab infrascripto Sacrae Congregationis Secretario Ssmo Domino Nostro Pio Div. Prov. Pp. XI relata fuissent, in audientia diei XIII h. m., eadem Sanctitas Sua rata habuit et confirmavit, hoc decretum de re edi iubens.

Datum ex aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die XIV novembris MCMXII.

G. M. Card. Van Rossum, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† P. Fumasoni-Biondi, Arch. Diocletan., *Secretarius.*

II

DE PONTIFICIO OPERE A FIDEI PROPAGATIONE

MONITA

De mandato Consilii Superioris Generalis Pontificii Operis a Propagatione Fidei, haec publici iuris fiunt, ut prae oculis habeantur ab iis quorum interest.

1. Cum tandem hisce diebus coeperit Romae munera sua explere Consilium Superius Generale Pontificii Operis a Propagatione Fidei, de quo in Pii Pp. XI Motu Proprio *Romanorum Pontificum,* dato sub die 3 mensis maii, a. c., et sedem suam, licet provisoriam, habeat apud S. C. de Propaganda Fide, huc mittendum est quidquid pertinet ad Opus ipsum, sive notitiae de constitutione Consiliorum Nationalium, sive eorum Statuta, sive suo tempore rationum libri, sive quaestiones ad Operis organizationem et diffusionem attinentes, sive modo et tempore statuto pecunia collecta ut pro Missionibus erogetur. Huic Consilio similiter spectant epistolae, relationes et petitiones eorum, qui, in locis

Missionum operam navantes, annuam subventionem et subsidia sibi expostulant.

Quae cum ita sint, litterae ceteraque inscribantur: *Al Revmo Presidente* vel *Al Revmo Segretario Generale della Pontificia Opera della Propagazione della Fede* - Palazzo di Propaganda, Piazza di Spagna, n. 48, Roma (6).

2. Notitiae de pecuniis et donis collectis mittendae erunt mense ianuario exeunte, idque fiet per Praesidem Consilii Nationalis vel eius Delegatum; in locis autem, ubi Consilium nondum est constitutum, per Moderatores dioecesanos. Uti evidens est, integrum semper et ubique esto cuique offerenti immediate ad hoc Romanum Consilium mittere oblationes suas. Pecuniae vero et dona collecta erunt ad nutum et liberam dispositionem ipsius Consilii Generalis, cuius officium est mense martio decernere quibus, qua mensura et quomodo sint elargienda et distribuenda.

3. Cum autem ius sit et officium Consilii Superioris Generalis rationum libros singulorum Nationalium Consiliorum adprobare,[1] sub finem mensis martii ad ipsum deferendae erunt distinctae et clarae relationes tum de pecuniis donisque oblatis, tum de eorum administratione et de expensis factis sive pro iis colligendis, sive pro Operis evulgatione, sive pro annalibus, foliis, imaginibus ceterisque typis impressis.

Satius erit has relationes mittere in duplici exemplari, ita ut alterum Romae in Operis archivo asservari possit, alterum reddatur cum notis et signatura.

4. Ad Consilium Superius Generale item mittenda sunt quam citius Statuta particularia pro Consiliis Nationalibus redacta, in quibus quidem fideliter retinenda sunt quae pertinent ad formam substantialem Operis. Haec enim ab ipso Consilio sunt adprobanda.[2]

5. Iuxta Statuta Generalia (ib. X) Consilii conventus pro distribuenda pecunia Romae habebuntur mense martio. Mature ergo Consilio exhibendae sunt petitiones cum iis relationibus, quae ad rem faciunt. Hic diligenter advertendum quod hoc anno elementa pro definiendis subventionibus desumentur ex responsis ad quaestiones propositas a S. C. de Propaganda Fide per epistolam datam die Paschatis vertentis anni. Curent igitur Revmi Episcopi, Vicarii Praefectique Apostolici ac Missionum Superiores, ut tempestive, id est ante finem vertentis anni vel saltem proximo ineunte, relationes ipsas transmittant. Consilium enim

[1] Cf. *Statuta Generalia*, IX, 4, itemque *Statuta pro Cons. Sup. Gen.*, IX, 4.

[2] Cf. *Statuta* cit., loc. cit.

abstinebit a dandis subsidiis Missionibus, de quibus nondum pervenerit relatio ad S. C. de Propaganda Fide.

Qua de causa in petitionibus pro annua subventione opportunum erit significare an necnon praedicta relatio data fuerit.

6. Ad petitiones quod attinet, consultius videtur, pro iis Missionibus, quae concreditae sunt alicui Ordini, Congregationi, Instituto vel Seminario, si per eumdem respective Superiores vel Procuratores exhibeantur una cum documentis relativis, hac tamen lege quod singularum Missionum nota distincta praebeatur: Consilium enim nihili faciet petitiones cumulativas.

Vicissim iidem Superiores vel Procuratores enixe rogantur ut de hoc statuto quam citius certiores faciant eos ad quos pertinet, ita ut omnes statis conditionibus satisfacere queant.

7. Ad subsidia pro itineribus obtinenda oportet ut, sicut antea, diligenter significentur omnia quae ad rem faciunt, sive aetas, sive conditio itinerantium, sive loca ad quae pergunt, et an prima vel altera vice se conferant ad infidelium regiones pro apostolicis laboribus suscipiendis. Optimum erit addere etiam quae et qualis sit expensa sive pro vehiculo vel schedula itineris (*biglietto, billet*), sive pro victu. Quae omnia facillima evadent, si adhibeantur prospectus ad hoc dispositi, quos requirere licet apud sedem huius Consilii Superioris Pontificii Operis. Duplici autem exemplari exhibendi sunt.

Datum Romae ex Secretaria Pontificii Operis a Propagatione Fidei, die XXII mensis novembris MCMXXII.

† P. Fumasoni Biondi, Archiep. Diocletanus, *Praeses.*

Ioseph Nogara, *Secretarius Generalis.*

III

NOMINATIONES

Decreto diei 15 novembris 1922 S. Congregatio de Propaganda Fide *Administratorem Apostolicum dioecesis Poonensis, in Indiis Orientalibus,* ad suum beneplacitum declaravit R. P. Maximilianum Riklin, Societatis Iesu.

Sacra Congregatio christiano Nomini Propagando, iuxta Statuta Pontificii Operis a Propagatione Fidei adnexa Motu Proprio *Romanorum Pontificum* (art. VIII), opportunum duxit hos eligere Praesides pro Consiliis Nationalibus aliquarum Nationum, videlicet:

Revmum Henricum Vazquez-Camarasa, can. theologum ecclesiae cathedralis Matritensis, pro Hispania;

Revmum can. Franciscum Ross, pro Anglia;

Revmum can. Iacobum Pompen, Vicarium Generalem dioecesis Buscoducensis, pro Hollandia.

Insuper cum Revmus D. Henricus Odelin, Praeses Consilii Centralis Parisiensis, muneri renunciaverit, eius vice eadem S. Congregatio nominavit Revmum can. Aemilium Descamps.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

ROMANA

DE MISSA VOTIVA PRO FIDEI PROPAGATIONE, DECLARATIO

Per decretum Sacrae Rituum Congregationis, diei 22 martii vertentis anni 1922, Sanctissimus Dominus noster Pius Papa XI benigne concessit ut « Missa votiva de Propagatione Fidei sine *Gloria* et cum « *Credo*, adhibito colore violaceo, celebrari possit semel in anno, diebus « ab Ordinario cuiusque loci designandis, exceptis tamen Festis dupli- « cibus I et II classis, Dominicis maioribus, nec non Octavis I et II ordi- « nis, Feriis et Vigiliis, quae sint ex privilegiatis ». Quum vero nonnullae quaestiones de hac re nuper exortae sint, eadem Sacra Congregatio, ad omnem ambiguitatem amovendam, audito specialis Commissionis suffragio, sequentem declarationem opportune vulgandam censuit. « Missa « votiva pro Fidei propagatione, de qua agitur in praenotato decreto, « non est praeceptiva, sed indultiva, et celebrari potest die pro cunctis « et singulis dioecesis locis communiter ab Ordinario designanda, in qui- « busvis Ecclesiis et Oratoriis etiam privatis, et ab omnibus Sacerdotibus, « cum omnibus Commemorationibus et Orationibus ritui duplici maiori

« et minori congruentibus, salvo semper onere Missae ex Rubricis et « Decretis praescriptae; prouti sunt Missae Conventuales diei curren- « tis (non autem Missa mere parochialis), Missa de Rogationibus, pro « oratione XL Horarum, etc. Si quando autem huiusmodi Missa votiva « quomodolibet impediatur, fieri potest eius Commemoratio sub unica « conclusione cum prima Oratione, iuxta Rubricas ».

Atque ita rescripsit ac declaravit. Die 17 novembris 1922.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

DUBIA

CIRCA PRAEFATIONES DICENDAS IN MISSIS CUM COMMEMORATIONIBUS

Sacrae Rituum Congregationi sequentia dubia pro opportuna solutione proposita sunt; nimirum:

I. Die 6 februarii et die 12 eiusdem mensis celebrantur respectiva Festa S. Titi, Ep. et Conf., et Ss. Septem Fundatorum Ord. Servorum B. Mariae V. Conff. quibus respective addenda est oratio pro Papa in anniversario electionis vel coronationis Summi Pontificis Pii XI; quaeritur:

Utrum Praefatio dicenda sit de Communi vel de Apostolis?

II. Die 18 novembris, occurrente Dominica de qua fit Officium cum Missa et Commem. Dedicationis Basilicarum Ss. Petri et Pauli App., quaeritur:

Praefatio erit de Trinitate vel de Communi quae dicitur in Dedicatione Ecclesiarum?

Et Sacra eadem Congregatio, audito specialis Commissionis voto, praepositis quaestionibus respondendum censuit:

Ad I. Praefatio erit de Apostolis, si commemoratio locum teneat Missae votivae pro Papa ab Ordinario praescriptae et eo die impeditae.

Ad II. Praefatio dicenda est de Ssma Trinitate, iuxta Rubricas.

Atque ita rescripsit ac declaravit, die 17 novembris 1922.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

I

VICENTINA

SOCIETATIS

QUAESTIONUM INCIDENTALIUM DE APPELLATIONE ET COMPETENTIA

Pio PP. XI feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno primo, die 18 martii 1922, Rmus P. D. Ioannes Prior, Decanus, Ponens, *RR. PP. DD. Fridericus Cattani Amadori et Petrus Rossetti, Auditores de turno, in causa* Vicentina - Quaestionum incidentalium de appellatione et competentia - *inter sacerdotem Antonium F., appellantem, repraesentatum per legitimum procuratorem sac. Victorium Pozzani, advocatum, et* Marinum F., *interveniente et disceptante in causa Promotore Iustitiae, sequentem tulerunt definitivam sententiam.*

Marinus F., anno ineunte 1900 domi suae, in loco C., dioecesis Vicentinae, officinam condidit ad caseum premendum, vulgo « Latteria », aedibus ad id refectis et accommodatis. In re exsequenda consilio et opera usus est amici sui sacerdotis Antonii F., qui eiusdem generis officinam in paroecia vicina pro Societate quadam catholica gerebat. Paucos vero post menses, cum rerum gestio in damnum potius quam in lucrum cederet, ab incepto opere destitit, debito libellarum trium millium circiter oneratus. Rogavit autem sac. Antonium F., ut aes alienum pro rata solveret, quia, uti aiebat, ipsum inter et dictum sacerdotem contractus societatis initus fuerat ad negotium gerendum. Renitente sacerdote, recursum fecit ad Curiam Vicentinam, et Pro-Vicarius Episcopi ab Ordinario mandatum accepit ad rem in linea saltem administrativa definiendam. Cum vero in irritum cessissent omnes eiusdem conatus ad controversiam componendam, et ex alia parte Pro-Vicario haud visum sit causam in foro dioecesano agere, ipse Marino F. consilium dedit actionem in foro civili instituendi. Huic consilio adhaerens,

Marinus sacerdotem Antonium in iudicium rapuit coram iudice saeculari, qui, tamen, sententia lata die 30 iunii-2 iulii 1906 reum conventum absolvit. In gradu appellationis, deinde, cum iudex ad normam art. 1341 Cod. civ. ital. probationem testimonialem non admisisset, Marinus F. ulteriori causae prosecutioni renunciavit, quapropter sententia primi gradus in rem iudicatam transiit.

Decem fere post annos iterum Marinus F. Curiam Vicentinam adiit, petens ut ordine iudiciali servato eadem causa cognosceretur: opposita autem a parte conventa exceptione peremptoria rei iudicatae, et a tribunali admissa, litis libellus a iudice ecclesiastico die 12 augusti 1915 reiectus est. Meliorem autem fortunam Marinus F. habuit in gradu appellationis, penes Curiam Metropolitanam Venetiarum interpositae, ubi iudex delegatus exceptionem rei iudicatae a sacerdote Antonii F. oppositam sententia interlocutoria, vim definitivae habente, die 1 augusti 1917 reiecit, ea praesertim ratione motus, quod iudex saecularis incompetens fuerit. Sententia, die 1 augusti lata, sequenti die procuratori sacerdotis Antonii F. tradita fuit a persona quadam tribunali non addicta, a Secretario eiusdem tribunalis missa, quae tamen de munere sibi commisso nullam fidem exhibere poterat, neque de facta notificatione debitam relationem peregit. Procurator partis conventae, nullius iuridici valoris existimans communicationem sententiae sibi factam, appellationem interponere neglexit. Sacerdos Antonius, vero, certior factus de sententia sibi adversa, per epistolam die 13 augusti ad iudicem Metropolitanum missam, ad N. S. Ordinem provocavit; eius tamen appellatio per aliam sententiam interlocutoriam Curiae Metropolitanae diei 24 septembris 1917 reiecta fuit, utpote post lapsum fatalium.

Sacerdos Antonius F., itaque, contra utramque sententiam ad N. S. Auditorium appellavit; cumque Marinus F. ad instantiam recurrentis contumax declaratus sit, quia rite citatus non comparuit, patronus sacerdotis Antonii F. et Iustitiae Promotor convenerunt in dubiis sequentibus statuendis, sub quibus causa Nobis dirimenda proponitur: 1. *An lapsis fatalibus appellatio facta sit in casu; et quatenus negative.* 2. *An res iudicata in foro saeculari impediat quominus causa in merito agitetur coram tribunali ecclesiastico primae instantiae, seu coram Curia Vicentina.*

Imprimis de quaestione agendum, an lapsis fatalibus appellatum sit. Cum lata fuerit sententia interlocutoria, de qua agitur, die 1 augusti 1917, ante promulgatum iuris canonici Codicem, quaestioni dirimendae ea aptanda sunt iuris principia, quae tunc temporis vigebant.

« Per fatalia interponendae appellationis - scribit Reiff., lib. 2, tit. 28, n. 155 - intelligitur tempus illud, intra quod gravatus per sententiam iudicis vel aliunde appellare potest ab illato sibi gravamine, adeo ut elapso tali tempore facultas appellandi pereat, atque extinguatur ». Tempus a iure concessum est decendium « computandum a die recitatae et publicatae sententiae, si partes praesentes sunt editioni sententiae, vel per se vel per procuratores. Secus decendium computatur a die denunciatae seu legitime intimatae sententiae » (Lega, *De Iudic. comp.*, n. 497). Item in decreto S. Congreg. EE. et RR. diei 18 decembris 1835, n. 2, praescribitur: « Decem dies numerari incipiunt, non a die quo sententia lata est, sed a die quo reo vel eius defensori per cursorem denuntiata fuit ».

Provisum est, praeterea, in Instructione eiusdem S. Congreg. diei 11 iunii 1880, art. 14, Curiis omnibus ecclesiasticis missa, ut, quatenus haud praesto sit opera apparitorum Curiae, persona *qualificata*, v. gr. actuarius vel alius tribunalis administer (cfr. Wernz, *Ius. Dec.*, tom. 5, § 1, n. 93) adhibeatur, quae sententiam partibus et praesertim victo denuntiet. Haud excludit tamen dicta Instructio quod iudex quemdam tribunali extraneum seligere possit, cui munus sententiam communicandi committere valeat: constare tamen debet de munere eidem commisso, cum secus persona *qualificata* dici nequeat; necnon de rite peracta commissione, die et hora designatis, quia fatalium tempus continuum est et a momento in momentum decurrit (Reiff., l. c., n. 159, 160). Denuntiatio sententiae, enim, est actus iudicialis gravis momenti, a quo pendet intra breve spatium decem dierum peremptio iuris appellandi (cfr. Codicis iur. can., can. 1723, 1724).

Iamvero, satis constat ex relatione Officialis Curiae metropolitanae Venetiarum, quod sententia eiusdem Curiae haud legitime denuntiata fuit die 2 augusti 1917. Ait enim: « Mi piace anche far notare che tutta « la questione dell'appello di Don Antonio F. - non constando che la « sentenza del 1 agosto sia stata notificata officialmente il 2 agosto - « si fonda sulla irregolarità commessa dal Segretario del tribunale, « avendo egli fatto consegnare la copia della sentenza al procuratore « di Don Antonio F. la sera del 2 agosto, non dall'usciere del tribunale, « ma da un incaricato del Segretario e senza rilascio di ricevuta ». Ex hisce patet, intimationem sententiae iis conditionibus quae a iure requiruntur destitutam fuisse, ac proinde sententiam legitime denuntiatam non fuisse.

Persona enim, imprimis, quae sententiam rei conventi procuratori tradidit, non ea erat qualitate induta, quae iure exigitur in eo qui

actum iudicialem exsequitur: tribunali enim extraneus erat, ac proinde qualitas executoris decreti iudicialis ipsi ex officio provenire nequibat; sed neque ex commissione illi facta a Secretario tribunalis, qui proprio marte agebat sine mandato iudicis, qui solus potuit munus illud extraneo committere; praeterea, nec huius defectivi mandati ullum signum exhibere potuit, ita ut rei conventi procuratori constare non posset sententiam sibi a tribunali notificatam fuisse; neglexit insuper mandatarius relationem de tradita sententia in actis deponere, ita ut ex istis de sententia denuntiata non constaret. Ex sententia hisce conditionibus rei procuratori intimata tempus fatalium incipere non potuit, ut ex superius in iure delibatis plane liquet. Iuxta legem Codicis, quae hac in re disciplinam olim vigentem confirmat, prout citatio non legitime facta nullius valoris est, ita et illegitima sententiae denunciatio (can. 1723, 1724, C. I. C.). Primum dubium, itaque, DD. Auditores dimittendum censuerunt *negativa* responsione.

Ad secundum dubium gradum facientes, quaedam censuerunt in iure praemittenda. Vis rei iudicatae iuxta veterem disciplinam in novo Codice confirmatam, ita in can. 1904 exponitur: « § 1. Res iudicata praesumptione iuris et de iure habetur vera et iusta, nec impugnari directe potest. § 2. Facit ius inter partes *et dat exceptionem ad impediendam novam eiusdem causae introductionem* ».

Res iudicata, vero, exsurgere potest ex sententia legitime lata sive fori civilis sive fori ecclesiastici: statum nempe obiectivum inter partes inductum per rem iudicatam in foro civili admittere debet iudex ecclesiasticus, et vicissim. Ecclesia enim agnoscit auctoritatem Status civilis in re pure temporali, ac proinde eiusdem potestatem non solum legiferam, sed etiam iudiciariam et coactivam. Re enim vera, in cap. 2, *De except.*, in VI Decretalium, statuto principio quod exceptio rei iudicatae per ecclesiasticum iudicem admitti debeat in foro saeculari, haec adduntur: « Similiter iudices ecclesiastici exceptionem ipsam (si coram ipsis excipiatur de re per saecularem iudicem iudicata) admittant, in his quae animarum periculum non inducunt: per Superiores suos, nisi fecerint, animadversione debita castigandi ». Unde unanimiter docent auctores exceptionem rei iudicatae ex sententia lata per iudicem saecularem opponi posse coram iudice ecclesiastico. Cfr. Pirhing, lib. 2, tit. 25, n. 29; Reiff., eod. tit., n. 132; Schmalzgr., eod. tit. n. 48; Wernz, tom. 5, P. I., n. 413, not. 22. « Ratio est - ait Pirhing, l. c. - tum quia per sententiam iudicis ius parti acquisitum est, pro qua lata est sententia, quod alius iudex laedere vel auferre non debet; tum quia, nisi unus

iudex reservaret legitimam sententiam alterius, derogaretur iurisdictioni illius... Idque maxime procedit si sermo sit de iudice ecclesiastico et saeculari, quorum fora et iurisdictiones, licet diversae sint, debent tamen se invicem adiuvare, et mutuo iura sua defendere ».

Ut autem exceptio rei iudicatae actionem impediat, de tribus constare debet: nimirum, in actione intenta 1) eamdem esse rem petitam, 2) eamdem esse personas iuridice consideratas, et 3) eamdem esse causam petendi. Cfr. Lega, *De Iudic.*. vol. I, p. 642. Eaedem conditiones requiruntur ex iure civili italico (Cod. Civ., art. 134): ita Carlo Lessona, *Manuale di Procedura Civile*, p. 399: « Occorre *a*) che la cosa domandata sia la stessa (*eadem res*); e si ha l'*eadem res* quando la seconda domanda non può coesistere col dispositivo della prima sentenza; *b*) che la domanda sia fondata sulla medesima causa (*eadem causa petendi*), e la *causa petendi* consiste nel fondamento giuridico della domanda, quale venne dedotto in giudizio, e ritenuto dalla sentenza, *c*) che la domanda sia tra le medesime parti e proposta da esse nelle medesime qualità (*eadem conditio personarum*). L'*eadem conditio personarum* va considerata giuridicamente ».

In casu nostro extra controversiam est has omnes conditiones haberi: eadem scilicet est res petita, eadem causa petendi, contractus nempe societatis, et eaedem sunt personae, etiam iuridice consideratae. Ratio dubitandi itaque non est, an, supposita re iudicata, haec validam et peremptoriam constituat exceptionem contra litis instaurationem, sed, an, attenta iuris canonici doctrina, reapse exstet in casu res iudicata relate ad forum ecclesiasticum, quae respectu fori civilis a iudice saeculari admissa est. Sententia, enim, quae vitio nullitatis laborat, rem iudicatam constituere non valet. Sententia iudicis saecularis, autem, iuxta tribunal metropolitanum Venetiarum, nulla est ob incompetentiam iudicis, qui iurisdictione carebat super sacerdote reo convento, ratione privilegii fori. Alia causa incompetentiae nec allegata est, nec fingi potest: agebatur enim de praetenso contractu circa bona pure temporalia in territorio iudici saeculari subiecto, ubi contractus initus fuisse dicebatur, et ubi partes domicilium fovebant.

Tota quaestio, igitur, in eo vertitur, an Marinus F. licentiam Ordinarii vel Superioris legitimi habuerit sacerdotem Antonium F. ad forum civile trahendi. Ordinarius, enim, huiusmodi impedimentum incompetentiae iudicis saecularis, ex fori privilegii proveniens, auferre potest, immo certis in adiunctis auferre debet (Instructio Sancti Officii, diei 23 ianuarii 1886), veniam concedendo ut clericus in foro civili conveniatur.

Ad dictum quaesitum, vero, *affirmative* respondendum est, ut colligitur ex testimonio iudiciali Pro-Vicarii Episcopi Vicentini, qui licentiam concessit, confirmato per attestationem extraiudicialem ipsius Marini F., qui dictam licentiam obtinuit. Interrogatus, enim, Pro-Vicarius a iudice: « Se, e per quali ragioni, egli abbia semplicemente consigliato o formal- « mente autorizzato Marino F. a tradurre D. Antonio F. davanti al foro « civile, invece di insistere perchè la causa fosse canonicamente decisa « dall'autorità ecclesiastica in conformità del *privilegium fori* »; sub fide iuramenti respondit: « Consigliato certo; autorizzato, non ricordo; auto- « rizzazione formale, no ».

Certo constat, itaque, ex iurata depositione testis, de acto suo ad proprium et publicum officium spectante, Pro-Vicarium Vicentinum consilium Marino F. dedisse adeundi forum civile; in hoc autem consilio, omnibus perspectis circumstantiis, praesertim prout ab ipso Pro-Vicario exponuntur, implicite continebatur venia auctoritatis ecclesiasticae a iure requisita. 1) Pro-Vicarius enim iurisdictione potiebatur ad debitam licentiam concedendam: « Il Pro-Vicario ha certamente autorità giuris- « dizionale nei limiti che gli è concessa dal Vescovo ». Neque dubitat Pro-Vicarius de propria competentia licentiam impertiendi in casu, ut colligitur ex eius responsione supra citata, ubi dicit se non meminisse de venia ab ipso expresse concessa, simulque negat se dictam veniam solemniter seu formaliter impertivisse. 2) Licentia legitime concedi poterat sine solemnitatibus, seu vivae vocis oraculo; nullibi enim in iure ad hoc requiruntur solemnitates, et in dioecesi Vicentina huiusmodi licentia voce non scriptis ab Ordinario vel eius Vicario impertiri solebat: « ... dal Vescovo o dal Vicario, che di metodo la dànno a voce e non « in iscritto ». Ideoque et Pro-Vicarius bene egisset, exemplum Superiorum sequendo. 3) Licentia, porro, in adiunctis dari debuit, quia fatetur Pro-Vicarius se noluisse ut causa agitaretur in foro ecclesiastico, timens ne sententia ad exsecutionem demandari non posset: et ceteroquin pacificam rei solutionem frustra tentaverat. Ita enim statuit Instructio S. Officii diei 23 ianuarii 1886: « Si in eis locis (ubi privilegio fori derogatum non fuit) non dabitur iura sua prosequi, nisi apud iudices laicos, tenentur singuli prius a proprio ipsorum Ordinario veniam petere, ut clericos in forma convenire possint; eamque Ordinarii numquam denegabunt, tum maxime cum ipsi controversiis inter partes conciliandis frustra operam dederint (cfr. can. 120, § 2, *Cod. Iur. Can.*, 4). Pro-Vicarius insuper ab Episcopo mandatum accepit, ut ipse fatetur, ad rem aliquo modo inter partes componendam; immo, inter negotium tractandum auctoritate sua usus est ad poenas canonicas sacerdoti Antonii F. comminandas

(epist. sac. Antonii F. die 6 febr. 1905): unde consilium ab ipso datum iudicem saecularem adeundi actori Marino F. aliud significare non potuit quam quod ipsi venia Ordinarii de iure requisita concessa fuit. 5) Denique, ipse sac. Antonius F. aperte fatetur in epistola ad quendam Rm̃um Praesulem die 14 maii 1908 missa, simul cum consilio et ipsam licentiam a Curia Vicentina se habuisse causam agitandi in foro civili; hoc modo videlicet consilium sibi praestitum intellexit: « Da questa rispettabile « Curia a mezzo di Mons. C. ebbi il permesso, anzi il suggerimento di « procedere contro D. Antonio F.... per un debito che egli nega dovermi ». Non defuit itaque competentia iudicis saecularis, quia impedimentum privilegii fori a legitima auctoritate ecclesiastica sublatum fuit, ac proinde rem iudicatam in casu haberi dicendum est.

Quibus omnibus in iure et in facto perpensis, Nos infrascripti Auditores de turno, pro tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, Christi nomine invocato, dicimus, declaramus et definitive sententiamus, ad proposita dubia respondentes: Ad primum *Negative* seu appellationem non esse factam lapsis fatalibus. - Ad secundum *Affirmative* seu rem iudicatam in foro saeculari impedire quominus causa in merito agitetur coram tribunali ecclesiastico primae instantiae, seu coram Curia Vicentina: statuimus praeterea expensas iudiciales esse inter partes compensandas.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris tribunalium ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam ad tramitem tit. XVIII, lib. 4 *Cod. iur. can.*, et adversus reluctantes procedant iuxta normam sacrorum canonum, et praesertim cap. 3, sess. 25. *De Reform.* Conc. Tridentini et can. 1924 *Cod. iur. can.*, iis adhibitis exsecutivis et coercitivis mediis, quae magis opportuna et efficacia pro rerum adiunctis exstitura sint.

Romae, in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 18 martii 1922.

Ioannes Prior, Decanus, *Ponens.*
Fridericus Cattani Amadori.
Petrus Rossetti.

L. ✠ S.

Ex Cancellaria, 7 aprilis 1922.

T. Tani, *Notarius.*

II

Citatio edictalis

PARISIEN.

NULLITATIS MATRIMONII (EDWARDS-DE ROCHE)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dñi Fulgentii Fuster et Fontes comitis de Roche, eundem per praesens edictum citamus ad comparendum, sive per se, sive per procuratorem legitime constitutum, in sede Tribunalis S. Romanae Rotae (*Roma, Palazzo della Dataria, Via della Dataria, n. 94*) die 15 ianuarii 1923, hora undecima, ad concordandum de dubio disputando vel infrascriptum subscribendum, et ad diem designandam in qua habebitur Turnus Rotalis pro causae de qua supra definitione.

DUBIUM

An sententia Rotalis diei 29 iulii 1922 sit confirmanda vel infirmanda in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de commorationis loco Dñi Fulgentii Fuster et Fontes comitis de Roche curare debent, si et quatenus fieri possit, ut de hac edictali citatione moneatur.

I. Grazioli, *Ponens.*

L. ✠ S.

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 24 novembris 1922.

Ioannes Ladelci, *Notarius.*

Traduction

Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de Mr Fulgence Fuster y Fontes, comte de Roche, par le présent édit Nous le citons à comparaître par propre personne, ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (*Roma, Palazzo della Dataria, Via della Dataria, n. 94*) le 15 janvier 1923, à 11 heures du matin, pour souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la cause devant la Rote.

DOUTE

Doit-on confirmer ou casser la sentence donnée par la Rote le 29 juillet 1922.

Les Ordinaires des lieux, les Curés, les prêtres, les fidèles, ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Mr. Fulgence Fuster y Fontes, comte de Roche, devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

J. Grazioli, *Ponent.*

L. ✠ S.

Donné à Rome le 24 novembre 1922.

Jean Ladelci, *Notaire de la S. R. Rote.*

ACTA OFFICIORUM

PONTIFICIA COMMISSIO
AD CODICIS CANONES AUTHENTICE INTERPRETANDOS

DUBIA

SOLUTA IN PLENARIO COETU DIEI XII NOVEMBRIS MCMXXII

I

De parochi iure quoad processiones (can. 462, n. 7)

Utrum verba canonis 462, n. 7: ***publicam processionem extra eccle siam ducere*** intelligenda sint tantummodo de processione, quae initium ducit ab ecclesia paroeciali; an etiam de iis quae faciunt initium ab aliis ecclesiis intra ambitum territorii paroeciae sitis, idque etiam si hae ecclesiae non sint filiales et proprium Rectorem habeant.

Resp. Negative ad 1^{am} partem, affirmative ad 2^{am}, firmo tamen praescripto canonum 482, 1291, § 2.

II

De anno integro novitiatus (can. 555, § 1, 2)

1. Utrum annus integer novitiatus, praescriptus in can. 555, § 1, 2, computandus sit iuxta normam statutam in can. 34, § 3, 3.

Et quatenus affirmative:

2. Utrum eiusmodi norma computandi annum in ordine ad novitiatum servanda sit ad validitatem, an tantum ad liceitatem.

Resp. Ad 1um affirmative, seu servandum esse praescriptum canonis 34, § 3, 3.

Ad 2um affirmative ad 1^{am} partem, negative ad 2^{am}, seu canonem servandum esse ad validitatem novitiatus.

III

De egressu e religione (cann. 638-640)

1. Utrum can. 640, § 1, comprehendat omnes qui saecularizationis indultum obtinuerint sive a Sede Apostolica, sive ab Ordinario loci.

2. Utrum qui indultum exclaustrationis ab Ordinario loci obtinuerunt, teneantur conditionibus appositis in can. 639.

Resp. Ad 1um. Affirmative.

Ad 2um. Affirmative, salva Ordinarii potestate concedendi exclaustrato ob rationes particulares facultatem retinendi habitum religiosum.

IV

De iure cumulativo fontis baptismalis (can. 774, § 1)

Utrum ecclesia quae ante Codicis iuris canonici promulgationem fruebatur legitimo iure exclusivo fontis prae aliis paroecialibus ecclesiis, illud conservet cumulativum cum iisdem ecclesiis, quae ex praescripto can. 774, § 1, ius fontis obtinent.

Resp. Canonem 774, § 1, ita intelligendum esse, ut ecclesia quae ius fontis habet cumulativum cum aliis totius civitatis ecclesiis paroecialibus, illud obtineat etiam prae ecclesiis paroecialibus noviter in civitate erectis cum fonte baptismali. At ius fontis cumulativum in posterum obtineri nequit ex consuetudine, quae corruptela dicenda est.

Ecclesia vero quae ante Codicis promulgationem habebat ius fontis exclusivum prae aliis ecclesiis paroecialibus, post Codicis promulgationem erectoque in iisdem ecclesiis fonte ad praescriptum citati canonis, nonnisi ius cumulativum obtinet, salvo praescripto can. 778.

V

De dispensatione super impedimentis matrimonialibus
(cann. 1044 et 1045, § 3)

Utrum in casibus, de quibus in canonibus 1044 et 1045, § 3, censendum sit Ordinarium adiri non posse, cum nec per literas, nec per telegraphum nec per telephonum ad eum recurri potest: an etiam cum solum per literas impossibile est, licet per telegraphum vel telephonum id fieri possit.

Resp. Negative ad 1^{am} partem, affirmative ad 2^{am}, seu ad effectum, de quo in cann. 1044 et 1045, § 3, censendum esse Ordinarium adiri non posse, si nonnisi per telegraphum vel telephonum ad eum recurri possit.

VI

De iure patronatus (can. 1451, § 1)

Quaenam sit vis verbi *curent* canonis 1451, § 1.

Resp. Verbum *curent* cit. canonis declarat ab Ordinariis locorum suadendum esse patronis ut loco iuris patronatus quo fruuntur, aut saltem loco iuris praesentandi, spiritualia suffragia etiam perpetua pro se suisve acceptent; et hinc patronos, praesertim ecclesiasticos, optime se gerere si hisce suasionibus obsequantur.

VII

De concursu quoad beneficia iuris patronatus laicalis (can. 1462)

Utrum ad normam can. 1462 paroeciae aliave beneficia obnoxia iuri patronatus laicalis conferri semper debeant per concursum, ita ut patronus etiam laicus non possit praesentare nisi clericum legitime ex concursu probatum.

Resp. Affirmative, si paroeciae aliave beneficia iuris patronatus laicalis sint obnoxia concursui iure particulari ex gr. fundationis vel legitimae consuetudinis; secus negative.

VIII

De absolutione a censuris (can. 2252)

Utrum in canone 2252, quo statuitur obligatio recurrendi *ad S. Poenitentiariam vel ad Episcopum aliumve facultate praeditum*, etc., verba illa *facultate praeditum* restringenda sint ad vocabulum *aliumve;* an etiam pertinere dicenda sint ad aliud vocabulum *Episcopum,* ita ut Episcopus qui non sit facultate praeditus, mandata dare nequeat.

Resp. Negative ad 1^{am} partem, affirmative ad 2^{am}, seu Episcopum mandata dare non posse, nisi facultatem habeat a iure vel ex Sedis Apostolicae concessione.

Romae, 12 novembris 1922.

P. Card. Gasparri, *Praeses.*

Aloisius Sincero, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 14 novembre 1922, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione *Ordinaria* dei Sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Revmi signori Cardinali componenti la medesima, sono state sottoposte le seguenti materie:

1. Introduzione della Causa di Beatificazione e Canonizzazione del Servo di Dio Valentino Paquay, Sacerdote professo dell'Ordine dei Frati Minori.

2. Riassunzione della Causa di Canonizzazione della Beata Lodovica de Marillac, Vedova Le Gras, Confondatrice della Congregazione delle Figlie della Carità.

3. Intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Maria Veronica del Sacro Cuore di Gesù, al secolo Caterina Lioger, Fondatrice dell'Istituto delle Suore dette *Vittime del Sacro Cuore di Gesù*.

4. Intorno alla revisione degli scritti della Serva di Dio Adelaide, detta Beata.

Martedì 21 novembre 1922, presso l'Emo e Revmo signor Cardinale Gaetano Bisleti, Ponente della Causa di beatificazione e canonizzazione del Ven. Servo di Dio Antonio Maria Gianelli, Vescovo di Bobbio, fondatore dell'Instituto delle Figlie di Maria Ssma dell'Orto, si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Antipreparatoria* per discutere due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione del medesimo Ven. Servo di Dio, i quali vengono proposti per ottenerne la beatificazione.

Martedì 28 novembre 1922, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi l'augusta presenza del Santo Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Revmi Signori Cardinali, i Revmi Prelati ed i Consultori teologi, componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto sul dubbio delle virtù in grado eroico nella Causa di beatificazione e canonizzazione del Ven. Servo di Dio Fr. Francesco da Camporosso, Laico professo dell'Ordine dei Frati Minori di S. Francesco Cappuccini.

Martedì 12 dicembre 1922, nel Palazzo Apostolico Vaticano, si è tenuta la Congregazione dei Sacri Riti *Ordinaria-Particolare,* nella quale gli Eminentissimi Signori Cardinali ed i Reverendissimi Prelati Officiali, componenti la medesima, hanno dato il loro voto sopra le seguenti materie:

1. Intorno alla validità dei Processi Apostolici ed Ordinari costruiti nella Curia Vescovile di Nocera de' Pagani per la Causa di Beatificazione e Cano-

nizzazione del Venerabile Servo di Dio Domenico Blasucci, Chierico Studente della Congregazione del Santissimo Redentore.

2. Intorno alla validità dei Processi Apostolici ed Ordinari costruiti nella Curia Vescovile di S. Dié per la Causa di Beatificazione e Canonizzazione della Venerabile Serva di Dio Alessia Le Clerc, Fondatrice dell'Istituto di Nostra Signora.

3. Intorno alla validità del Processo Apostolico costruito nella Curia Vescovile di Lugo sopra la fama di santità di vita, virtù e miracoli in genere del Venerabile Servo di Dio Giuseppe da Carabantes, Sacerdote Professo dell'Ordine dei Frati Minori di S. Francesco Cappuccini.

4. E finalmente intorno al culto, in ossequio ai Decreti di Urbano VIII, non mai prestato al Servo di Dio Alfredo Pampalon, Sacerdote Professo della Congregazione del Santissimo Redentore.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

24 novembre 1922. Gli Emi Sigg. Card. Oreste Giorgi, Francesco di Paola Ragonesi e Giovanni Tacci, ***Membri della Commissione Pontificia per l'interpretazione del Codice di Diritto Canonico.***

12 dicembre » Monsig. Antonio Bernasconi, i Revmi Padre Teofilo Liburdi, O. F. M., e Padre Carlo Fontaine, della Congregazione dei Sacerdoti della Missione, ***Consultori della Sacra Congregazione dei Sacramenti.***

» » » Il Revmo P. Celso Spagnoli, O. F. M., ***Consultore della Sacra Congregazione del Concilio.***

SS. CONGREGAZIONI ASSEGNATE AI NOVELLI PORPORATI

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di assegnare ai nuovi Emi e Rmi signori Cardinali, che nel Concistoro pubblico del 14 corrente hanno ricevuto il cappello cardinalizio, le seguenti Sacre Congregazioni:

All'Emo sig. Cardinale Giovanni Bonzano, le Sacre Congregazioni: ***Concistoriale,*** di ***Propaganda Fide*** e degli ***Affari Ecclesiastici Straordinari.***

All'Emo sig. Cardinale Alessio Charost, le Sacre Congregazioni: dei *Sacramenti,* dei *Riti* e dei *Seminari e delle Università degli Studi.*

All'Emo sig. Cardinale Eugenio Tosi, le Sacre Congregazioni: del *Concilio,* dei *Riti* e dei *Seminari e delle Università degli Studi.*

All'Emo sig. Cardinale Arturo Stanislao Touchet, le Sacre Congregazioni: dei *Sacramenti,* dei *Seminari e delle Università degli Studi* e della *Rev. Fabbrica di S. Pietro.*

All'Emo sig. Cardinale Giuseppe Mori, le Sacre Congregazioni: dei *Sacramenti,* del *Concilio* e il *Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*

All'Emo sig. Cardinale Francesco Ehrle, le Sacre Congregazioni: dei *Seminari e delle Università degli Studi, per la Chiesa Orientale* e della *Rev. Fabbrica di S. Pietro.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre Pio XI. felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Protonotarii Apostolici ad instar participantium:

10 novembre 1922. Monsig. Giovanni Filippo, della diocesi di Taubaté.
13 » » Monsig. Luigi Di Fonzo, della diocesi di Vasto.
15 » » Monsig. Giovanni Buonomo, dell'archidiocesi di Napoli.
» » » Monsig. Augusto Hlond, Amministratore Apostolico dell'Alta Slesia Polacca.

Prelati Domestici di S. S.:

4 novembre 1922. Monsig. Giuseppe Botta, della diocesi di Biella.
» » » Monsig. Eliseo Maia, della medesima diocesi.
7 » » Monsig. Angelo Bignardi, dell'archidiocesi di Ravenna.
» » » Monsig. Federico C. Kolbe, del Vicariato Apostolico del Capo di Buona Speranza.
» » » Monsig. Angelo Fabiani, della diocesi di Velletri.
» » » Monsig. Raffaele Angeloni, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Francesco Ricci, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Pietro de Roo, dell'archidiocesi di Oregon.
10 » » Monsig. Filippo Antonucci, della diocesi di Veroli.
» » » Monsig. Amilcare Sarno, della diocesi di Alife.
15 » » Monsig. Giovanni Marango, della diocesi di Sira.
» » » Monsig. Daniele Fireza, della diocesi di Lugos.
» » » Monsig. Giovanni Madincea, della medesima diocesi.
21 » » Monsig. Enrico Irvine, dell'archidiocesi di Cardiff.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

23 ottobre 1922. Al sig. Antonio Goicoechera, già Ministro dell'Interno del Regno di Spagna.

31 » » Al sig. visconte Makino Nobuaki, Ministro della Casa Imperiale del Giappone.

» » » Al sig. marchese Inouye Katsunosuke, Gran Maestro delle cerimonie nella Corte Imperiale del Giappone.

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

3 novembre 1922. Al sig. Germano Albat, Sotto-segretario di Stato per gli Affari Esteri nella Repubblica di Lettonia.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

19 ottobre 1922. Al sig. dott. Alfonso de Haene, della diocesi di Bruges.

28 » » Al sig. cav. Giuseppe Sebastiani (Roma).

» » » Al sig. cav. avv. Giuseppe Amici (Roma).

31 » » Al sig. Hori Yoshiatsu, Segretario particolare al Ministero degli Affari Esteri del Giappone.

» » » Al sig. visconte Takatsuji Yoshimaro, Maestro delle cerimonie alla Corte Imperiale del Giappone.

7 novembre » Al sig. Giuseppe Pfleger, della diocesi di Strasburgo.

9 » » Al sig. Giovanni I. Coyle, dell'archidiocesi di Filadelfia.

10 » » Al sig. Pietro Giampaolo, della diocesi di Boiano.

26 » » Al sig. conte Stefano De Dreux-Brézé, della dioc. di Nevers.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

7 novembre 1922. Al sig. tenente colonnello Edmondo Novotny, dell'armata Czeco-Slovacca.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

30 luglio 1922. Al sig. Muzio Galassini (Roma).

26 ottobre » Al sig. barone Pietro Faydit de Terssac, della diocesi di Perpignano.

26 ottobre 1922. Al sig. dott. Giovanni Morelli, dell'archid. di Montevideo.
» » » Al sig. dott. Mario Artagaveytia, della medesima archidioc.
» » » Al sig. dott. Alberto Mañé, della medesima archidiocesi.
27 » » Al sig. dott. Giovanni N. Quagliotti, della medesima archid.
7 novembre » Al sig. Andrea Blanchon, dell'archidiocesi di Lione.
10 » » Al sig. Silvano Gerardy-Capelle, della diocesi di Annecy.
13 » » Al sig. Pietro Trâng-Tòng, Segretario del Ministro di Annam.
15 » » Al sig. Francesco Soupa, della diocesi di Montauban.
» » » Al sig. Leone Peeters, della diocesi di Bruges.
17 » » Al sig. dott. Giuseppe Toison, dell'archidiocesi di Cambrai.
» » » Al sig. dott. Giorgio Lemière, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. dott. barone Alessandro Cavrois, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. dott. Paolo Delepoulle, della medesima archidiocesi.
18 » » Al sig. Harry Barnes Tremaine, della diocesi di Brooklyn.
20 » » Al sig. Pietro Pasotti (Roma).
» » » Al sig. Firmino Dubar, della diocesi di Lilla.
24 » » Al sig. dott. avv. Enrico Thomas, della diocesi di Bourges.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

31 ottobre 1922. Al sig. Genscki Iunjiro, tenente di cavalleria nella Guardia Imperiale del Giappone.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

31 ottobre 1922. Al sig. Hanihara Masanao, Vice-Ministro degli Affari Esteri del Giappone.
» » » Al sig. Sekiya Teizaburo, Vice-Ministro della Casa Imperiale del Giappone.

La Commenda con Placca dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

31 ottobre 1922. Al sig. Sakenobe Nobumichi, Consigliere d'Ambasciata, capo Sezione del Protocollo e del personale al Ministero degli Affari Esteri del Giappone.
» » » Al sig. Oya Masao, Segretario generale al Ministero della Casa Imperiale del Giappone.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

18 ottobre 1922. Al sig. dott. prof. Nicola Gentile (Roma).
25 » » Al sig. Cesare Moizo, dell'archidiocesi di Milano.
27 » » Al sig. Domenico Guerra, della diocesi di Tortona.

28 ottobre 1922. Al sig. avv. Mario Minetti (Roma).
7 novembre » Al sig. David Daykn.
» » » Al sig. Antonio Passoni, del Patriarcato di Venezia.
8 » » Al sig. Francesco Mondo, dell'archidiocesi di Torino.
9 » » Al sig. Francesco Lugari (Roma).
18 » » Al sig. Paolo Coupleux, della diocesi di Lilla.
» » » Al sig. Giorgio Whitefield Fay Reed.
21 » » Al sig. Giovanni Martini, della diocesi di Padova.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Monsignor Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S. S.:

11 marzo 1922. Monsig. Alfredo Liberati (Roma).
5 maggio » Monsig. Cesare Federici (Roma).
27 ottobre » Monsig. Francesco Giuseppe Kleinlercher, della diocesi di Bressanone.
» » » Monsig. Giacomo Grosso, della diocesi di Chiavari.
» » » Monsig. Nicolò Roccatagliata, della medesima diocesi.
31 » » Monsig. Pietro Fabiani, dell'archidiocesi di Ravenna.
» » » Monsig. Domenico Benelli, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Luigi Palazzi dell'archidiocesi di Camerino.
» » » Monsig. Socrate Lotti, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Michele Padula, della diocesi di Potenza e Marsico.
4 novembre » Monsig. Antonio Bezerra de Menezes, della diocesi di Piauhy.
» » » Monsig. Costantino Bozon e Lima, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Fernando Lopez e Silva, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Aristeo do Rego Barros, della medesima diocesi.
8 » » Monsig. Stefano Zemacik, della diocesi di Scepusio.
» » » Monsig. Eugenio Platzner, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Wladimiro Ginoff, della diocesi di Luck e Zytomir.
» » » Monsig. Andrea Fedukowicz, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Eugenio Gruberski, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Adamo Koszutowski, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Francesco Kubigowski, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Casimiro Targowski, della medesima diocesi.

8 novembre 1922. Monsig. Giuseppe Michnikowski, della diocesi di Plock.
» » » Monsig. Leone Goscicki, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Mariano Kowalski della medesima diocesi.
» » » Monsig. Boleslao Wlostowski, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Valentino Zaluski, della medesima diocesi.
9 » » Monsig. Giuseppe Huertas Lanche, della diocesi di Astorga.
» » » Monsig. Mariano Flores Gallego, della medesima diocesi.
10 » » Monsig. Raffaele Amato, dell'archidiocesi di Napoli.
13 » » Monsig. Marcello Schilhan, della diocesi di Giavarino.
» » » Monsig. Giuseppe Giralt, della diocesi di Barbastro.
» » » Monsig. Giuseppe Kulinowski, della diocesi di Cracovia.
» » » Monsig. Francesco Pietrzykowski, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Antonio Cappella, della diocesi di Sira.
» » » Monsig. Matteo Brandtner, della diocesi di Linz.
» » » Monsig. Carlo Edelmueller, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Lamberto Schmidbauer, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Ippolito Arceo, della diocesi di Manila.
» » » Monsig. Giuseppe Dimbla, della medesima diocesi.
14 » » Monsig. Domenico Argnani, della diocesi di Faenza.
15 » » Monsig. Casimiro Gostyński, della diocesi di Lublino.
16 » » Monsig. Francesco Salkowitsch, della diocesi di Secovia.
» » » Monsig. Giorgio Fink, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Carlo Grossauer, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Pietro Gruber, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Luigi Müller, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Carlo Müller, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Massimiliano Peinlich, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Carlo Schwechler, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Carlo Schweitzer, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Filippo Mantero, dell'archidiocesi di Genova.
17 » » Monsig. Tirso Lozano Rubio, della diocesi di Astorga.
» » » Monsig. Ilario Zorn, dell'archidiocesi di Gorizia.
» » » Monsig. Ruggero Dalla Vecchia, dell'archidiocesi di Corfù.
» » » Monsig. Alessandro Guidato, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. F. C. Kolbe, del Vicariato Apostolico di Capo di Buona Speranza.
» » » Monsig. Rosario Grillo, della diocesi di Trapani.
20 » » Monsig. Stefano Rosianu, dell'archidiocesi di Blás.
» » » Monsig. Giorgio Simu, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Francesco Gonne, della diocesi di Salford.
21 » » Monsig. Francesco Valente, dell'archidiocesi di Gaeta.
22 » » Monsig. Placido Gobbini (Roma).
24 » » Monsig. Guglielmo Ingensand, della diocesi di Münster.

Camerieri segreti di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

25 *ottobre* 1922. Il sig. Senén Alvarez de la Rivera, dell'archidiocesi di Santiago (Chilì).
20 » » Il sig. barone Armando de Pierre de Bernis, della diocesi di Città della Pieve.
» » » Il sig. conte Raimondo de Fugger, della diocesi di Rottemburgo.
9 *novembre* » Il sig. conte Martino Bernardini, dell'archidiocesi di Lucca.
» » » Il sig. marchese Giovanni Dufour Berte, dell'archidiocesi di Firenze.
17 » » Il sig. conte Alberto Casale y Figoroa, dell'archidiocesi di Bari.
22 » » Il sig. Errico Cupper, dell'archidiocesi di Colonia.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.

10 *aprile* 1922. Monsig. Silvio Pierantozzi, della diocesi di Corneto Tarquinia e Civitavecchia.
19 *giugno* » Monsig. Giovanni Kozinović, dell'archidiocesi di Serajevo.
» » » Monsig. Taddeo Mihačevič, della medesima archidiocesi.
8 *novembre* » Monsig. Giuseppe Solignac, dell'archidiocesi di Nuova Orleans (S. U. A.).
» » » Monsig. Cesare Ferreira dos Santos (Roma).
» » » Monsig. Luigi Markuscewski, della diocesi di Luck e Zytomir.
» » » Monsig. Casimiro Naskrecki, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Giuseppe Bieniecki, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Sigismondo Chmielniecki, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Ettore Panunzi (Roma).
13 » » Monsig. Enrico Binder, della diocesi di Linz.
» » » Monsig. Giuseppe Kobler, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Federico Pesendorfer, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni Riegler, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Francesco Stingeder, della medesima diocesi.
16 » » Monsig. Francesco de Oer, della diocesi di Secovia.
» » » Monsig. Francesco Bayer, della medesima diocesi.
» » » Monsig. Giovanni Leitgeb, della medesima diocesi.
16 » » Monsig. Giuseppe Wurzinger, della medesima diocesi.
17 » » Monsig. Emiliano Kratochwill, dell'archidiocesi di Vienna.
» » » Monsig. Antonio Kailer, della medesima archidiocesi.

20 novembre 1922. Monsig. Chariton Popa, dell'archidiocesi di Blás.
» » » Monsig. Alessandro Rusu, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Enrico Perez Capetillo, dell'archidiocesi di Yucatán.

Camerieri d'onore extra Urbem *di S. S.:*

24 ottobre 1922. Monsig. Francesco Anderlan, della diocesi di Trieste.
17 novembre » Monsig. Giovanni Allasia, dell'archidiocesi di Torino.

Camerieri d'onore di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

17 ottobre 1922. Il sig. Giuseppe Font Arbós, della diocesi di Majorca.
28 » » Il sig. conte Armando Burrus de Dangeran, dell'archidiocesi di Bourges.
9 novembre » Il sig. Odoardo Giove (Roma).
10 » » Il sig. nobile Antonio Papaleo, dell'archidiocesi di Otranto.
13 » » Il sig. Onofrio Johnson, della diocesi di Nottingham.
» » » Il sig. Francesco Aroldo Turnbull, dell'archid. di Cardiff.
14 » » Il sig. Luigi Filippo Re (Roma).
» » » Il sig. Tommaso de Palacio y de Epalza, della diocesi di Vittoria.

Cappellani Segreti d'onore di S. S.:

13 novembre 1922. Monsig. Giorgio Naccari, della diocesi di Chioggia.
16 » » Monsig. Giovanni Siener, della diocesi di Secovia.

Cappellani d'onore extra Urbem *di S. S.:*

21 ottobre 1922. Monsig. Eugenio Gobbi, della diocesi di Como.
8 novembre » Monsig. Ceslao Konarzexski, della diocesi di Plock.
20 » » Monsig. Antonio Faragalli, del Patriarcato Latino di Gerusalemme.

Maestro Ostiario di Virga Rubea *di numero della Cappella Pont. di S. S.*

14 novembre 1922. Il Rev. Adolfo Stefanini (Roma).

NECROLOGIO

12 novembre 1922. Mons. Leone Livinhac, Arcivescovo tit. di Ossirinco.
8 dicembre » S. E. il sig. Card. Giuseppe M. Martin de Herrera y de la Iglesia, Arcivescovo di Compostella.